

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: M. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, sídlem Škroupova 1760/18,
Plzeň

za účasti

osoby zúčastněné na CETIN a.s., sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, Praha 9
řízení:

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č.j. PK-RR/2924/22,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č.j. PK-RR/2924/22, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobkyně.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 10. 2022, podanou původně společně s paní E. K., bytem Z., domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č.j. PK-RR/2924/22 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a paní E. K. proti rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 25. 2. 2022, č.j. 251/22/OV (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutí byla pro stavebníky G. G. a R. G., oba bytem Ch., k jejich žádosti dodatečně povolena stavba „*Rodinný dvojdom, vodovodní a kanalizační přípojka, akumulční jímky na dešťovou vodu, Ch.*“ na pozemcích parc. č. X., XA. a XB. v katastrálním území Ch. Žalobkyně, původně společně s paní E. K., požadovala též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.
2. Usnesením Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) ze dne 22. 11. 2022, č.j. 55 A 61/2022-111, byla pod bodem I. výroku žaloba ve vztahu k paní E. K. odmítnuta. Soud proto v řízení o žalobě pokračoval pouze vůči žalobkyni M. K.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně uvedla, že má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav, ze kterého žalovaný vychází, nemá oporu ve spise a rozhodnutí je též věcně nesprávné, neboť byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, a rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s obecně závaznými právními předpisy.
4. Dle žalobkyně došlo v řízení k závažným vadám, které měly vliv na rozhodnutí ve věci. Vydáním napadeného rozhodnutí byla porušena jedna ze základních zásad správního práva procesního, a to zásada procesní rovnosti a nestrannosti postupu správních orgánů, jež je vyjádřena v § 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Podle předmětného ustanovení mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení, přičemž správní orgán má vůči dotčeným osobám postupovat nestranně. Jak vyplývá z textu dále, žalobkyně se domnívá, že stavební úřad zatížil řízení podstatnou vadou, která vedla k nesprávnému rozhodnutí ve věci, kdy byla tímto postupem porušena základní práva žalobkyně jako účastníka řízení a zásady správního řízení, přitom rozhodnutí krajského úřadu tuto vadu neodstranilo, a naopak se s ní ztotožnilo. Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a řízení, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí, jsou zatížena takovými vadami, které musí vést i ke zrušení rozhodnutí z nich vzešlých (rozhodnutí Městského úřadu Stod).
5. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím, ve kterém se správní orgán řádně nebo vůbec nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, které mnohdy nevzal ani v potaz, čímž došlo v řízení k závažné procesní vadě. Kdyby byl daný důkaz proveden, došel by žalovaný k závěru, že rozhodnutí vydané Městským úřadem Stod není v souladu s hmotným právem, toto rozhodnutí by nepotvrdil a odvolání by nezamítl.
6. V části žaloby uvozené slovy „*K odůvodnění rozhodnutí - umístění přípojek*“ žalobkyně uvedla, že na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaný v souvislosti s kontrolní prohlídkou stavebního úřadu (provedena dne 6. 4. 2021) uvedl, že „*kanalizační a vodovodní přípojky jsou umístěny v souladu s koordinační situací z 4/2020 a z 5/2021*“ s tím, že umístění připojení nedoznalo žádných změn. Následně však v odůvodnění rozhodnutí krajský úřad uvedl, že stavebník měl nicméně k výzvě stavebního úřadu ze dne 13. 4. 2021 mimo jiné

„upravit koordinální situaci - ... vzdálenosti vodoměrných a revizních šachet...“. Na straně 6 rozhodnutí žalovaný k rozhodnutí stavebního úřadu uvedl, že „umístění přípojek a akumulčních objektů je zakresleno v koordinální situaci z 4/2020 a z 5/2021“ jako dovětek do závorky uvedl, že „umístění přípojek nebylo dotčeno žádnou změnou“. Žalobkyně připomíná, že stavební úřad ve svém rozhodnutí (strana 1) uvedl, že vodovodní přípojky jsou již umístěny v rozporu s původním povolením. Pomine-li žalobkyně, že tyto přípojky byly umístěny v době, kdy probíhalo řízení o dodatečném povolení mimo jiné i této stavby (a stavební úřad nikterak stavebníka za tuto činnost nesankcionoval - oproti předcházejícím dnes již zrušeným rozhodnutím stavební úřad pouze uvedl, že přípojky jsou již umístěny, v již zrušeném rozhodnutí je uvedeno, že ještě nejsou umístěny), nemůže již pominout, že na straně 2 stejného rozhodnutí je uvedeno, že „stavba bude upravena a dokončena dle projektové dokumentace, kterou vypracoval P. B. v 05/2021 ... a dle situace předložené dne 8. 12. 2021“. Není tedy pravdou, že umístění přípojek nebylo dotčeno žádnou změnou. Žalobkyně odkazuje na různá „zakreslení“ umístění přípojek v nepřeborném množství stavebníkem předkládaných koordinálních situací a na výzvy stavebního úřadu, které jsou součástí spisu vedeného v této věci. Žalobkyně napadá rozhodnutí v této části odůvodnění, neboť žalovaný používá protichůdná tvrzení. Přiznává sice, že stavební úřad vyzýval stavebníka, ale tuto výzvu již nevztahuje k umístění přípojek, přitom změnil-li se vzdálenosti rodinného dvojdomu, pak se zákonitě změnil i vzdálenosti přípojek, žalovaný si tak své tvrzení fakticky sám vzápětí vyvrátil.

7. V části žaloby uvozené slovy „Nevypořádání se s navrženými důkazy žalobkyně“ žalobkyně konstatovala, že žalovaný na straně 5 odůvodnění rozhodnutí uvádí, že dne 4. 11. 2021 svolal stavební úřad nové ohledání na místě. Dále uvádí, že obsahem protokolu z tohoto ohledání jsou vlastní zjištění stavebního úřadu a vyjádření účastníků. Dále uvádí, že stavební úřad k protokolu přiložil černobílé fotografie pořízené M. K. k doplnění jejích tvrzení. Žalobkyně namítá, že fotografie nesloužily k doplnění jejího tvrzení, ale byly navrženy jako důkaz, a jak bude dále v textu uvedeno, stavební úřad ani krajský úřad se s tímto důkazem řádně nevypořádal. Na straně 8 odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že při ohledání na místě stavební úřad zejména ověří, zda dokumentace skutečného provedení odpovídá zjištěním kontrolní prohlídky. Taková zjištění jsou primárním důkazním prostředkem při posouzení žádosti. Provedené důkazy musí mít oporu v podkladech založených ve spise. Stavební úřad dále uvede správní úvahu a zdůvodnění, proč je dodatečně povolovaná stavba v souladu s veřejnými zájmy a aplikovanými právními předpisy. Závěry stavebního úřadu musí být srozumitelné a musí vycházet z provedeného dokazování a zjištěných okolností případu dohledatelných v příslušném správním spise. Na straně 9 odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný uvedl: „Stavební úřad provedl na místě stavby nové povinné ohledání, při kterém zejména ověřil dokumentaci skutečného provedení s faktickým stavem. Vše zapsal do protokolu, který je součástí předmětného spisu. Přítomní účastníci neměli výhrad k provedení ohledání na místě ani postupu stavebního úřadu při zjišťování skutkových okolností.“ Žalobkyně upozorňuje, že v navazující větě za touto citací žalovaný uvádí: „Při ohledání na místě byla vznesena námitka podjatosti pověřené úřední osoby stavebního úřadu, P. B., provádějící zápis do protokolu. O námitce podjatosti pověřené úřední osoby, P. B., bylo rozhodnuto usnesením podle § 14 odst. 1 správního řádu již v roce 2018. Usnesení je pravomocné a platné.“ Žalobkyně především nemůže souhlasit s tím, že k námitce podjatosti vznesené dne 4. 11. 2021 lze vztáhnout usnesení z roku 2018. Vůči P. B. byla vznesena námitka podjatosti dne 29. 9. 2021 při nahlížení do spisu a následně písemností ze dne 27. 10. 2021, ve které bylo žalobkyní zdůrazněno, že institut vyloučení pracovníka správního orgánu pro podjatost z

projednávání a rozhodování určité věci slouží k zajištění objektivit správního řízení a je praktickým vyjádřením zásady zákonnosti řízení. K námitce ze dne 29. 9. 2021 vyhotovil stavební úřad až dne 29. 11. 2021 Sdělení (viz č.j. OV/3146/21), vyřizujícím i podepisujícím je P. B., tzn. osoba, vůči níž byla v tento okamžik vznesena již 2 x námitka podjatosti. Ve sdělení P. B. uvedla, že s námitkou, která byla vznesena do protokolu dne 29. 9. 2021 při nahlížení do spisu spis. zn. OV/17/2117, by se stavební úřad vypořádal v rozhodnutí, které bude stavební úřad vydávat. Pod bodem 4) sdělení dokonce P. B. uvedla, že „*nic úmyslně nezatajila. Je si vědoma toho, že nedošlo k žádným novým skutečnostem ohledně její podjatosti...*“. Žalobkyně setrvává i v rámci této žaloby na své námitce a tou je, že P. B. je stále osobou podjatou, ostatně to, jakým způsobem vedla dále řízení, včetně toho, že sdělení bylo sepsáno až poté, co byla vznesena fakticky třetí námitka podjatosti (na základě více než „*nestandardního*“ jednání P. B. při ohledání na místě), je toho důkazem. Žalobkyně se domnívá, že o námitce podjatosti by v žádném případě neměla rozhodovat osoba, vůči níž je tato námitka vznesena. Vrátili-li se žalobkyně k větě „*přítomní účastníci neměli výhrad k provedení ohledání na místě ani postupu stavebního úřadu při zjišťování skutkových okolností*“, pak již v samotném odůvodnění rozhodnutí si ji žalovaný v podstatě sám vyvrátil větou následující (ohledně námitky podjatosti P. B.). Tvzení žalovaného se však nezakládá na pravdě nejen, co se námitky podjatosti týče (nezakládá se tudíž ani na důkazech založených ve spise ani na obsahu protokolu). Žalobkyně v průběhu místního šetření vznesla množství námitek, které jsou obsahem tohoto protokolu i jeho opisu, kde na straně 2 je uvedeno (jedná se o citaci, chyby nejsou z titulu přepisu žalobkyně): „*p. K. 1. SÚ na místě provedl měření vzdáleností šachet. Následně provedl měření vzdál. RD dvojdomu od zdi, která je umístěna na pozemku parc.č. XC. (žalobkyně podotýká, že se jedná o pozemek v jejím vlastnictví). V rámci měření zjistil jednu nepřesnost. Paní M.K. vítá, že došlo k přeměření vzdálenosti, avšak SÚ při měření neakceptoval zaměřenou hranici, včetně vytyčovací bodů, které provedla k tomu oprávněná osoba, tzn. geodet. Měření proběhlo nepřesně, přesto byl zjištěn rozdíl oproti měření, které SÚ provedl v rámci kontr. prohlídky dne - viz spis bez účasti dot. osoby. Paní M.K. namítá, že pro určení vzdál. rod. dvojdomu a šachet od hranic pozemků nestačí měření metrem, byť je provedl SÚ a navíc nesprávně, ale zaměřit skut. vzdálenosti RD a šachet musí provést geodet. A tato povinnost by měla SÚ uložena stavebníkovi, neboť jak vyplývá ze stavebníkem předložených KOO situací (KOO = koordinační situace), stavebník opakovaně mění vzdálenosti. Na důkaz paní M.K. předkládá KOO situace, které byly stavebníkem předkládány ... Paní M.K. dále namítá, že SÚ odmítl změřit výšku původního a upraveného terénu ... Paní M.K. dále namítá, že opakovaně namítala a doložila vlastní fotodokum., neboť SÚ je (má být ji) odmítl provést, že ter. úpravy v sobě obsahují nebezpečný odpad. ...“ (námitky citovány příkladmo, důkazy předložené žalobkyní mají být nedílnou součástí protokolu).*

8. V souladu s výše uvedeným žalobkyně napadá odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu, neboť jeho tvrzení, že „*přítomní účastníci neměli výhrad k provedení ohledání na místě ani postupu stavebního úřadu při zjišťování skutkových okolností*“, se nezakládá na pravdě a již úvodní citace je důkazem toho, že žalobkyně měla zásadní výhrady k provedení ohledání na místě. Žalobkyně připomíná, že ve svém odvolání mimo jiné uvedla, že „*stavebník vědomě uvádí nepravdu a podjatá úřední osoba vědomě nevypořádá nezpochybnitelné důkazy (fotodokumentace) a také odmítá dotčenou osobou navržené důkazy provést - typicky sondy nebo odkrytí terénu, a to dokonce i v případě, kdy dotčená osoba nabízí odkrytí terénu na své části pozemku - tzn. tam, kde se stavebník nemůže odkrytí aktivně bránit!!!!*“. Žalovaný se ztotožnil s tím, že stavební úřad namísto provedení navrhovaného důkazu k této námitce uvedl, že „*vlastník pozemku parc.č. XC. neprokázal, že by na jeho pozemku stavebník provedl*

nepovolené terénní úpravy...“ . Žalobkyně však doložila při ohledání na místě fotodokumentaci, kterou označila za důkaz a ze které je patrné, co stavebník na pozemek zavezl a také jaké výše dosahují terénní úpravy. Žalobkyně také nechá opětovně označit hraniční body geodetem (neboť ji k tomu stavební úřad i žalovaný v jiném řízení nabádal). Žalobkyně připomíná, že v projektové dokumentaci k „*opěrné zdi*“ (viz též dále v textu), která sice není předmětem dodatečného povolení stavby rodinného dvojdomu, ale úzce s ním souvisí, neboť opěrná zeď má vliv na samotnou statiku stavby rodinného dvojdomu (viz projektová dokumentace a vyjádření statika k dodatečně povolované stavbě rodinného dvojdomu), stavebník uvedl rozdíl mezi původním a upraveným terénem. Toto rozhodnutí bylo předmětem řízení před žalovaným a vydáno stavebním úřadem, oběma správním orgánům je tedy z jejich vlastní úřední činnosti známo, jaké výše tyto terénní úpravy dosahují a že podléhají opatření stavebního úřadu (tzn., že již dávno mělo být zahájeno řízení o jejich odstranění). Samozřejmě výši provedených terénních úprav bylo možno ověřit při ohledání na místě - SÚ ovšem odmítl změřit výšku původního a upraveného terénu (viz opis protokolu z ohledání na místě str. 2). Žalovaný ani stavební úřad nerespektovali v terénu označenou hranici, přestože tato byla nově označena (poté, co vytyčovací body stavebník úmyslně zničil) k tomu certifikovanou osobou (protokol geodetických prací byl mimo jiné předložen žalobkyní při ohledání na místě a označen žalobkyní za důkaz, viz strana 3 opisu protokolu, má být tedy nedílnou součástí protokolu i spisu), a zcela proti logice a právu tvrdí, že průběh hranice mezi pozemkem žalobkyně a stavebníkem odpovídá zjištěním na základě pochybného přeměrování podjatou osobou s necertifikovaným metrem, které navíc neodpovídá „*přeměrování*“ z předcházející kontrolní prohlídky (provedena dne 6. 4. 2021 stejnou podjatou osobou). Podle žalobkyně není stavební úřad oprávněn provádět geodetická měření ani nemá certifikovaná měřidla, může si sice vlastním měřením ověřit vzdálenosti, ale toto měření není důkazem, že je takto zjištěná vzdálenost „*nad měření geodeta*“ . Stavební úřad měl povinnost zjistit skutečný stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Tento stav může být zjištěn jedině ze zaměření skutečného provedení stavby, které by zpracovala úředně oprávněná osoba - zeměměřický inženýr (geodet). Jak se má žalobkyně bránit, když žalovaný potažmo stavební úřad zcela nedůvodně nerespektují hranice v terénu a ignorují žalobkyní navržený důkaz? Žalovaný se ztotožnil s tím, že stavební úřad přeměřoval hranici necertifikovaným metrem a na základě tohoto nepřesného měření, které navíc bylo v rozporu s jeho předcházejícím přeměřováním, „*vyvrací*“ důkaz, resp. zaměření certifikovanou osobou (geodetem). Žalobkyně připomíná, že stavební úřad v rámci řízení na základě nepřesného přeměrování dokonce vyzýval k úpravě vzdáleností, a takovou praxi lze stěží označit za řádné vypořádání důkazu - ověření vzdáleností rodinného dvojdomu od hranice s pozemkem žalobkyně, viz výzva ze dne 11. 11. 2021, č.j. 3186/21/OV, kterou byl stavebník vyzván, aby „*předloženou žádost doplnil o tyto údaje a podklady: 1. Upravit v koordinační situaci (výkres C.2) vzdálenost rodinného dvojdomu od hranice s pozemkem parc. č. XC. (severní strana) dle faktického stavu*“ . Dále výzvou ze dne 15. 11. 2021, č.j. 3206/21/OV, byl stavebník vyzván k úpravě vzdálenosti v souvislosti s Požárně bezpečnostním řešením stavby z 06/2021. K úpravě vzdálenosti byl stavebník vyzván také výzvou č.j. 1004/21/OV ze dne 13. 4. 2021. Žalobkyně odkazuje na tyto výzvy, neboť je přesvědčena, že výzvy byly nezákonné, stavební úřad fakticky „*naváděl*“ stavebníka k tomu, aby „*upravil*“ vzdálenosti dle faktického stavu, ale nikdy faktický stav ve skutečnosti neznal ani neověřil. Faktický stav nelze zjistit přeměřováním necertifikovaným metrem, ale jedině zaměřením, které by provedla certifikovaná osoba, a tou stavebník, stavební úřad ani žalovaný (krajský úřad) není. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na straně 14 uvedl,

že „odstupy rodinného domu jsou uvedeny v poslední platné koordinační situaci doložené na stavební úřad 8. 12. 2021 a korespondují s vlastním zjištěním stavebního úřadu při ohledání na místě dne 4. 11. 2021“. Žalobkyně nezpochybňuje, že tyto odstupy korespondují se zjištěním stavebního úřadu, ale zpochybňuje, že tato zjištění jsou v souladu se zákonem. Stavební úřad „přeměřoval“ vzdálenosti 2 x v průběhu několika měsíců, ale vždy dospěl k rozdílné vzdálenosti, a navíc při přeměřování v rámci ohledání na místě nerespektoval hranice pozemků žalobkyně. Taková správní praxe je nepřijatelná, stavební úřad nemá ve spise žádný důkaz, který by dokazoval, že vzdálenost uvedená v jeho posledním rozhodnutí je faktická, a žalovaný rovněž. Jediným důkazem, který dokazuje průběh hranice, je tak žalobkyní doložený výstup geodeta a fyzické označení hraničních bodů, ty však žalovaný ani stavební úřad zcela neodůvodněně nerespektují. Odůvodnění žalobkyně je v rozporu se zákonem.

9. K žalobkyní předložené fotodokumentaci ve vztahu k provedeným terénním úpravám obsahujícím v sobě i nebezpečný odpad a přesahujícím na pozemek ve vlastnictví žalobkyně (v důsledku nerespektování hranic pozemků ze strany stavebníka, ale bohužel i ze strany stavebního a krajského úřadu /žalovaného/), žalobkyně uvádí, že tato fotodokumentace byla předložena a označena za důkaz při ohledání na místě (nebyla tudíž pouze součástí odvolání, jak tvrdí žalovaný, přitom část této fotodokumentace byla veřejně dostupná, viz snímky z www.mapy.cz), žalovaný na straně 15 napadaného rozhodnutí uvedl, že „fotografie předkládané jako součást odvolání postrádají relevantnosti, neboť v povolovacím řízení platí tzv. koncentrace řízení“. Žalobkyně se domnívá, že fotografie přiložené k odvolání rozhodně nepostrádají nic ze své relevantnosti, tyto fotografie byly žalobkyní k odvolání doloženy především proto, že je jí z „praxe“ stavebního úřadu známo, že nepředkládá odvolacímu orgánu celý spis! Žalobkyně však dodržela zásadu koncentrace - předložila fotodokumentaci nejen při ohledání na místě (obdobná fotodokumentace byla mimo jiné též součástí námítky podjatosti P. B., odkazuje na ni i „Zápis o nahlášení do spisu“ ze dne 29. 9. 2021), ale také jako součást předešlých námitek, resp. v odvoláních, na základě kterých došlo ke zrušení předchozích vadných rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného dvojdomu. Tato odvolání byla a jsou součástí spisu, ještě před ohledáním na místě, stavební úřad je tudíž měl k dispozici. Žalobkyně k odvolání rovněž předložila fotografie koordinační situace a skutečné realizace rodinného dvojdomu, ani v tomto případě nelze pochybovat o tom, že by nebyla dodržena zásada koncentrace, neboť se jedná o fotografie pořízené z projektové dokumentace stavebníka, a ta byla součástí spisu ještě dříve, než proběhlo ohledání na místě. Žalobkyní navržený důkaz, resp. část z fotodokumentace v příloze k aktuálnímu odvolání, je tedy relevantní, neboť tato fotodokumentace (sice černobílá) byla předložena a označena za důkaz již při ohledání na místě a vztahovala se k námitce ohledně terénních úprav obsahujících v sobě nebezpečný odpad (viz strana 2 popisu protokolu). Žalobkyně připomíná, že na pozemku (a to i pozemku žalobkyně) byly provedeny „terénní“ úpravy přesahující výšku 2 metrů, až na těchto úpravách byla umístěna dodatečně povolovaná stavba rodinného dvojdomu a nyní na něm má být provedena ještě stavba akumulčních nádrží. V popisu protokolu na straně 2 je rovněž uvedeno, že nebyl proveden další navrhovaný důkaz, a to provedení skřívky alespoň na pozemku, který je ve vlastnictví žalobkyně, neboť stavebník tím, že nerespektoval hranice, navezl odpad a provedl „terénní“ úpravy i na pozemku žalobkyně (nebylo by třeba ani sond, neboť by bylo ihned patrné, co je na pozemku navezeno). Další část z důkazu přiloženého k odvolání je část fotodokumentace, která se vztahovala k pozměňování koordinačních situací, rovněž tato je zcela relevantní, neboť všechny koordinační situace by měly být součástí stavebníkem předkládané (několikerych verzí)

projektové dokumentace, která je součástí spisu a mimochodem byla rovněž předložena a označena za důkaz při ohledání na místě. Žalobkyně tedy předpokládá, že je součástí spisu. Žalobkyně se domnívá, že o nedodržení zásady koncentrace není důvodu se dále rozepisovat, neboť fotodokumentace přiložená k odvolání by měla být dohledatelná ve spise, jelikož byla součástí projektové dokumentace (např. koordinační situace), případně byla předložena a označena za důkaz při ohledání na místě, byla součástí předcházejících odvolání, případně na ni bylo odkazováno. Žalobkyně také podotýká, že stavební úřad odmítl provést všechny jí navržené důkazy - sondy, skřívku na místě nebo provedení vlastní fotodokumentace alespoň co do výše terénních úprav. Žalobkyně již ve svém odvolání uvedla, že kdyby správní úřady prováděly řádně ohledání na místě a řádně hodnotily důkazy, případně provedly vlastní fotodokumentaci, nemusela by žalobkyně následně dokládat další a další fotodokumentaci, a to dokonce i k odvolání.

10. V části žaloby uvozené slovy „*Doložené koordinační situace * nerespektování v terénu označené hranice*“ žalobkyně uvedla, že odkazuje na skutečnost, že v rámci řízení bylo stavebníkem předloženo již několikero koordinačních situací, na kterých stavebník flexibilně překresloval vzdálenost stavby od hranice pozemku ve spoluvlastnictví žalobkyně (naposledy tak učinil v souladu s výsledkem „*ručního*“ měření úřední osoby - viz protokol z ohledání na místě). Žalovaný v rozhodnutí na straně 18 uvádí, že „*je s podivem, že odvolatelky namítají „nezákonné“ odstupy dodatečně povolovaných staveb od hranice jejich pozemku parc.č. XC. až v odvolání proti meritornímu rozhodnutí a neučinily tak v průběhu řízení v rámci tzv. koncentrace. Odvolací orgán se proto námitkou tohoto znění nebude zabývat, navíc ji odvolatelky nepodložily relevantním důkazem.*“. K tomu žalobkyně podotýká, že opakovaně namítala, že stavebník na koordinačních situacích flexibilně upravuje vzdálenosti, tzn., že více než relevantním důkazem jsou stavebníkem předkládané koordinační situace, které jsou založené ve spise (předloženy a označeny též jako důkaz při ohledání na místě). Žalovaný se odmítá námitkou zabývat - takže podle něj stavba není blíže než 2 metry. Žalobkyně napadá, že žalovaný ani stavební úřad nemohou vědět, zda je tato vzdálenost dodržena, neboť fakticky dodnes ani žalovaný nezná skutečnou vzdálenost stavby rodinného dvojdomu, vždyť ji fakticky jen odhaduje na základě přeměřování necertifikovaným metrem! Žalobkyně nemůže souhlasit s tvrzením žalovaného, že nepředložila relevantní důkazy nebo že nenamítala, že vzdálenost neodpovídá skutečnosti - žalobkyně uvedla opakovaně (viz spis), že ve stavebníkem předložených koordinačních situacích nejsou vyznačeny vzdálenosti od hranice, případně neodpovídají skutečnému provedení stavby. Žalovaný se ztotožnil s „*posledním měřením*“, které provedla osoba, vůči níž byla vznesena námitka podjatosti, necertifikovaným metrem a zpochybnila tím měření, resp. označení průběhu hranice oprávněnou osobou geodetem. Žalobkyně již výše v textu uvedla, že dne 6. 4. 2021 byla provedena stejnou osobou kontrolní prohlídka stavby rodinného dvojdomu, při které byly rovněž „*měřeny*“ vzdálenosti, ovšem s rozdílným výsledkem - v rozhodnutí stavebního úřadu je uvedena vzdálenost 2,40 metru a 2,56 metru, přitom v protokolu z kontrolní prohlídky je uvedena vzdálenost 2,50 metru a 2,40 metru. Nejenže se žalovaný tedy ztotožnil s tím, že stavební úřad zjistil při „*přeměřování*“ necertifikovaným metrem pokaždé jiné vzdálenosti, ale žalovaný také nikterak nevyvrací námitku, že koordinační situace neodpovídá skutečnosti, resp. že skutečné umístění stavby neodpovídá projektové dokumentaci. Žalobkyně zdůrazňuje, že body označující průběh uvedené na koordinačních situacích předkládaných stavebníkem se shodují s protokolem geodetických prací (žalobkyní označen jako důkaz), je tedy zjevné, že při určení průběhu hranice bylo vycházeno ze stejných bodů. Žalobkyně však namítá, že žalovaný (i stavební úřad) akceptují koordinační situaci, kde se mění

vzdálenosti od hranice pouze ze strany k hranici žalobkyně, jiné vzdálenosti (hranice s pozemky dalších vlastníků) zůstávají nezměněny. Žalobkyně se s takovouto rozhodovací praxí nemůže ztotožnit. Jestliže se totiž změnila vzdálenost od hranice na jedné straně pozemku (hranice pozemků žalobkyně a žalovaného) a rodinný dům má pořád stejnou velikost, pak se zákonitě musí změnit i vzdálenost od hranice na straně druhé. Na každé koordinační situaci však tyto vzdálenosti zůstaly nezměněné. Žalobkyně je přesvědčena, že relevantní důkaz o tom, že stavba není umístěna v souladu s koordinační situací, má žalovaný ve spise, nehledě na skutečnost, že při přeměřování metrem byla úřední osobou (ze stavebního úřadu Stod) pokaždé naměřena jiná vzdálenost, a již jen tato skutečnost zcela zpochybňuje objektivitu „*přeměření*“ vzdálenosti stavebním úřadem, nehledě na to, že v kontextu výše uvedeného měla být stavebníkovi již dávno uložena povinnost nechat si skutečné umístění rodinného dvojdomu zaměřit geodetem. Žalobkyně trvá na tom, že základní povinností stavebního úřadu je ověřit, zda stavba, tzn. i její umístění, odpovídá skutečnosti. Žalovaný tvrdí, že žalobkyně namítala „*nezákonně*“ odstupy až v odvolání, ale to přeci žalovaného ani stavební úřad nezabývá povinností zjistit skutečné umístění stavby, a k tomu necertifikovaným metrem a neodpovídající koordinační situací rozhodně nedošlo. Vypořádání námítky bylo dle žalobkyně nezákonné a i z tohoto důvodu je nezákonné žalobou napadané rozhodnutí krajského úřadu (žalovaného). Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 18 neváhá tvrdit, že „*stavebník i stavební úřad hranice pozemku respektují. Odvolatelky nepředložily důkaz, kterým by prokázaly opak*“. Žalobkyně v odvolání uvedla, že setrvává na námitce, že nejsou respektovány hranice. Žalobkyně je přesvědčena, že předložila, označila i navrhla dostatek důkazů, tzn., například doložila a označila za důkaz geodetem vyznačené hranice pozemků, napadla pochybné „*přeměřování*“ a rozpory vzdáleností v koordinačních situacích, doložila snímky, všechny tyto důkazy jsou založeny ve spise a část byla opětovně předložena a označena za důkaz, viz přílohy k protokolu z ústního jednání. Žalobkyně je přesvědčena, že jí předložené důkazy prokazují opak, tzn., že stavebník, stavební úřad ani žalovaný nerespektují hranice. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný rozhodl nezákonně, neboť nemá oporu ve spise, stavebník dosud neprokázal to, v jaké vzdálenosti je stavba rodinného dvojdomu skutečně umístěna, na čem je umístěna a založena (viz dále k prknu v základech), a za této situace nelze zpochybňovat žalobkynin předložené důkazy, či dokonce přenášet důkazní břemeno na žalobkyni. Znamená to, že pokud stavebník opakovaně předkládá koordinační situace, ve kterých je neustále měněno umístění stavby (ovšem pouze ze strany k pozemku žalobkyně), pak bylo na místě uložit stavebníkovi zaměření skutečného umístění stavby. Žalobkyně je přesvědčena, že je povinností správního orgánu toto tvrzení ověřit, tzn. ověřit soulad skutečného provedení stavby na projektovou dokumentaci, a to se v tomto řízení dosud nestalo, žalovaný se v napadaném rozhodnutí ztotožnil s postupem stavebního úřadu, dle žalobkyně tedy postupoval nezákonně.

11. V části žaloby uvozené slovy „*Ústní jednání nesplnilo svůj zákonný účel*“ žalobkyně uvedla, že žalovaný akceptoval provedené ústní jednání, přestože byla vůči osobě ho provádějící vznesena námitka podjatosti, a to dokonce opakovaně (v průběhu ohledání na místě byla vznesena další námitka podjatosti). Žalobkyně podotýká, že námitce podjatosti ani jedenkrát nebylo vyhověno, a to dokonce ani v okamžiku, kdy správní úřady věděly o zásahu do protokolu z tohoto ústního jednání (ohledání na místě), přitom tento zásah by dle žalobkyně mohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny. Žalovaný se k zásahu do protokolu (doplněný text není v opise protokolu uveden) v napadaném rozhodnutí na straně 25 vyjádřil takto: „*V kontextu všech skutkových okolností dané kauzy shledal odvolací orgán danou věc za pomíjivou a bezvýznamnou.*“

Žalobkyně si musela toto vypořádání námítky několikrát přečíst a ještě dnes je z něj konsternována. Zasahovat do protokolu po jeho podpisu se prostě nesmí. S ohledem na obsáhlost svého vyjádření k zásahu do protokolu odkazuje žalobkyně na své odvolání, které je spisem u žalovaného (příp. stavebního úřadu). Žalobkyně dodává, že bagatelizovat podjatost či zásahy do podepsaného protokolu (po ukončení jednání a v nepřítomnosti účastníků tohoto jednání) je nepřijatelné. Žalobkyně napadala rozhodnutí z důvodu, že námitka podjatosti nebyla řešena co do svého obsahu a důvodnosti (vypořádání tím, že bylo kdysi dávno rozhodnuto, že P. B. není podjatá, je dle žalobkyně nedostatečné), a trvala na tom, že P. B. je podjatou osobou, která měla být z řízení již dávno pro svoji podjatost vyloučena, a pokud se tak nestalo, měla tato skutečnost mít vliv na napadané rozhodnutí, neboť vydání rozhodnutí poté, co v řízení byly provedeny úkony podjatou osobou, nutno pokládat za nezákonnost ve smyslu správního řádu. Žalobkyně se stále domnívá, že podjatost je deklaratorním stavem a nevzniká tak rozhodnutím o námitce podjatosti. Úřední osoba má sama povinnost uvědomit o své podjatosti bezodkladně svého představeného. Je-li vznesena námitka podjatosti, pak se jedná o námitku, jejíž důvodnost by představovala takovou vadu řízení před správními orgány, jejímž následkem by muselo být zrušení rozhodnutí stavebního úřadu pro vadu řízení, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé! Žalovaný bagatelizoval zásahy do protokolu (tzn. ve své podstatě manipulaci se spisem), stejně tak se odmítal zabývat podjatostí úřední osoby, svým rozhodnutím se dokonce ztotožnil se způsobem provedení tohoto správního řízení. Žalobkyni tudíž nezbyvá, než takové rozhodnutí resp. správní praxi napadnout žalobou. Žalobkyně podotýká, že ohledání na místě bylo stiženo tak závažnými vadami, že by muselo být provedeno opětovně. Způsob ohledání na místě odpovídá tomu, že jej vedla podjatá osoba, která neprovedla ani jeden navržený důkaz, a navíc při něm byla provedena fotodokumentace účelově tak, aby z ní nemohl být žádný navržený důkaz proveden (odmítnutí provedení fotodokumentace navýšeného terénu, odmítnutí ověření či fotodokumentace neutěšeného stavu „opěrné“ zdi, viz dále v textu atd.) Žalobkyně také připomíná, že při nahlížení do spisu byl opakovaně podjatou úřední osobou sepsán vždy jen „Zápis“, nikoli protokol, ačkoli žalobkyně již v minulosti upozorňovala správní orgány, že tento postup je v rozporu se zákonem. Jednak kvalita zápisu je opravdu bídná, ale hlavně, žalobkyni tím byla pokaždé odepřena [možnost] vznést vůči obsahu zápisu námítky! Žalobkyně také připomíná, že protokol z ohledání na místě má v záhlaví datum 3. 11. 2021, ačkoli jednání proběhlo dne 4. 11. 2021.

12. V části žaloby uvozené slovy „*Vadné vypořádání dalších námítek (statika, estetika, terénní úpravy)*“ žalobkyně uvedla, že žalovaný se v napadaném rozhodnutí ztotožnil s rozhodnutím stavebního úřadu, ve kterém byla mimo jiné vypořádávána i námitka související se statikou rodinného dvojdomu. Žalobkyně opakovaně namítala a dokládala vlastní fotodokumentací, ale i listinami předloženými stavebníkem, které jsou součástí spisu (projektová dokumentace, vyjádření statika aj.), že rodinný dvojdům je umístěn na nestabilním návozu, který v sobě obsahuje nebezpečný odpad, a stavba tohoto rodinného dvojdomu způsobuje další přetížení ve vztahu k „opěrné“ zdi, která však ve skutečnosti není opěrnou. Žalobkyně několikrát podala podnět, aby zeď byla odstraněna, neboť je v rozporu s vydaným rozhodnutím o dodatečném povolení stavby, žalobkyně doložila fotodokumentaci, kterou označila za důkaz (též při ústním jednání dne 4. 11. 2021), ale stavební úřad zůstal nečinným, resp. ve svém posledním sdělení pro žalobkyni uvedl, že „nelze nařídit odstranění stavby, na kterou bylo vydáno pravomocné dodatečné povolení“. Žalobkyně opakovaně prohlásila, že zeď je umístěna na jejím pozemku, otázkou tedy zůstává, jak bude moci být zeď nejen „dostavěna“, ale rovněž zkolaudována. Ačkoli se

stavebník, stavební úřad, ale i žalovaný „zuby nehty“ brání tomu, aby došlo ke geodetickému vytyčení jakékoli stavebníkem realizované „černé stavby“, v rámci kolaudace k němu dojít musí. Stále pak bude žalovaný i stavební úřad zastávat stanovisko, že přeměřování metrem je nad geodeta a že byly respektovány hranice? Stále bude tvrdit, že stavbu, která je postavena v rozporu s rozhodnutím o dodatečném povolení stavby, nelze odstranit (budeme tedy čekat, až spadne)? Žalovaný dokonce v rozhodnutí na straně 18 uvedl, že *„stavebník i stavební úřad hranice pozemku respektují. Odvolatelky v této souvislosti nepředložily žádný důkaz, kterým by prokázaly opak. Odvolací orgán též nemá důvod o takové skutečnosti polemizovat. I proto stavební úřad uvedl v textu svého rozhodnutí větu, že v případě pochybností o vlastnické hranici se mají účastníci obrátit na soud s občanskoprávní žalobou. Stavebník neměl důvod takto postupovat, neboť hranice jeho pozemku byly vytyčeny jednoznačně a jako takové je akceptuje.“*. Žalovaný dokonce tvrdí, že dokud byla vlastníkem pozemku E. K. (právní předchůdce žalobkyně), hranice pozemku nikdy nezpochybnila. Žalobkyně se lživým tvrzením žalovaného nebude zabývat (ve spise lze nalézt listiny, které prokazují opak, ač je možné, že žalovaný opět nemá kompletní spis k dispozici). Žalobkyně se k této citaci související s hranicí pozemku vrací ve vztahu k terénním úpravám, neboť neakceptace hranic ze strany stavebníka, stavebního úřadu i žalovaného je důsledkem toho, že tyto „terénní“ úpravy zasahují i na pozemek žalobkyně. Správní úvaha žalovaného i stavebního úřadu ohledně „hranic“ se nezakládá na důkazech založených ve spise. Žalobkyně by ráda vyzvala žalovaného, aby jí ve spise našel důkaz, na základě kterého byla vedena jeho správní úvaha, že stavebník, resp. jeho pozemky byly vytyčeny jednoznačně! Kromě koordinačních situací, které neodpovídají faktickému stavu a vycházejí z nepřesného přeměřování stavebního úřadu, je ve spise od stavebníka doložený dokument - výškopisný plán a geometrické zaměření č. 1204-39/2017 ze dne 4. 9. 2017 se seznamem souřadnic a u čísla bodu 808-2 je poznámka dř. kolík * (* body označeny dočasným způsobem z důvodu ohrožení stavební činnosti), u bodu 808-5 v poznámce uvedeno neoznačen. Právě tyto body jsou na hranici mezi pozemky žalobkyně a stavebníka. Znamená to, že věta žalovaného, že *„stavebník neměl důvod takto postupovat, neboť hranice jeho pozemku byly vytyčeny jednoznačně a jako takové je akceptuje“*, se nejen nezakládá na pravdě, ale dokonce je v rozporu se spisem. Jediné skutečně vytyčení hranice bylo předloženo žalobkyní a jediné žalobkyně měla tudíž právo tvrdit, že ví, kde probíhá hranice. Žalovaným, stavebním úřadem ani stavebníkem dosud nebyl předložen žádný důkaz, který by žalovaného potažmo stavební úřad opravňoval k tomu, aby byla zpochybňována hranice, kterou má žalobkyně řádně označenou (mimořádně, předchozí označení stavebník úmyslně zničil). Žalovaný v napadaném rozhodnutí na straně 15 dále uvedl, že *„argument o estetickém nesouladu stavby s okolní zástavbou odvolatelky nezdůvodnily. Pokud se týká základů rodinného domu, není zřejmé, odkud byly fotografie předkládané účastnicemi pořízeny a zda se jedná o dotýčnou stavbu. ... Není rovněž zřejmé, jak by se mělo složení základů rodinného domu přímo dotýkat vlastnického práva ... Stejně tak vyjádření statika zpochybňují odvolatelky v odvolacím řízení neopodstatněným tvrzením. ... Terénní úpravy nebyly předmětem dodatečného povolení.“*. Žalobkyně připomíná, že stavební řízení probíhalo několik let a že ani skutečnost, že byla předcházející dvě rozhodnutí stavebního úřadu zrušena, neznamená, že námitky a důkazy předložené před jejich zrušením jako kdyby nebyly. Kdyby žalovaný řádně prostudoval spis, věděl by, že „odvolatelky“ (resp. žalobkyně) označily za důkaz fotodokumentaci, odvolávaly se na konkrétní části projektové dokumentace, poukazovaly na nesoulad co do listin předkládaných stavebníkem i co do navrhovaných důkazů. Pokud žalovaný uvede, že terénní úpravy nebyly předmětem dodatečného povolení, pak by měl také uvést, že stavba

rodinného dvojdomu na nich umístěná nemůže být dodatečně povolena. Složení základů rodinného dvojdomu se samozřejmě přímo dotýká vlastnického práva žalobkyně, vzhledem k tomu, že je umístěn na nestabilním terénu, má doslova prkenné základy a ještě způsobuje přetížení ve vztahu ke zdi, která není opěrná, pak obava z následků jeho zřícení je oprávněná. V momentě, kdy spadne zeď, spadne i vše ostatní, co je umístěno za ní, resp. nad ní. Vzhledem k tomu, že terén na místě se svažuje k pozemku a rodinnému domu žalobkyně, sutiny ohrozí nejen její vlastnické právo, ale doslova život. Žalovaný v nyní napadaném rozhodnutí na straně 20 uvedl: „*Odvolací orgán k této odvolací námitce uvádí, že se jedná o opakující se tvrzení stran odvolatelek, kterými argumentovaly již ve svých předchozích odvoláních, nejen proti meritornímu rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Co se týká hodnocení důkazů předkládaných účastníky řízení, správní orgán je vázán zásadou volného hodnocení důkazů a je na něm, jaké důkazy v řízení provede a které nikoliv. Pokud stavební úřad fotografie předkládané vedlejšími účastnicemi neprovedl, pak nebyly pro posouzení záměru stavebníka relevantní a přílehlavé.*“ a dále uvedl: „*Odvolací orgán nespatřuje důvod, proč by měl stavební úřad na pozemcích stavebníka nařídít provedení sond a k čemu by takové zjištění vedlo. Stavební úřad provedl řádné ohledání na místě, při kterém ověřil dokumentaci skutečného provedení s faktickým stavem.*“ Žalovaný dále argumentuje tím, že „*odvolatelky v předchozím odvolání proti stavebnímu úřadu ... Deklarovaly, že by řádné ohledání na místě nahrádilo provedení navrhovaných důkazů - tedy sondy a předložení čestných prohlášení o odvozu stavební suti. Stavebník neměl důvod uložit na svém pozemku stavební a odpadní sut', natož nebezpečný odpad.*“ Žalobkyně nezpochybňuje zásadu volného hodnocení důkazů, namítá však, že tato zásada musí být vždy aplikována v kontextu dalších zásad správního řízení, jež spolupůsobí a vzájemně se doplňují. Celý proces dokazování je ovlivněn především zásadou materiální pravdy, obsaženou v § 3 správního řádu, v souladu s ní má správní orgán povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Smyslem této zásady je zajistit, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně tak, aby případ mohl být řádně posouzen, a to při zachování zásady legality, přiměřenosti, předvídatelnosti a řešení věcí v souladu s veřejným zájmem. Navrhne-li účastník řízení provedení důkazu, měl by jej správní orgán provést, a pokud tak neučiní, je povinen přesvědčivě a racionálně odůvodnit, proč považoval provedení navrženého důkazu za nadbytečné či nepodstatné. S tímto se stavební úřad ani žalovaný nevypořádal. Žalobkyně navrhla důkazy, žalobkyně předložila fotodokumentaci, která jednoznačně dokládá, co je na pozemku navezeno, žalobkyně navrhla provedení sond, žalobkyně nabídla, aby místo sond byla provedena skrývka na pozemku, který je v jejím vlastnictví a kam stavebník rovněž navezl odpad, žalobkyně zpochybnila listiny a tvrzení stavebníka (čestná prohlášení, vážní lístky), žalovaný ani stavební úřad tyto důkazy neprovedl, žalovaný bez dalšího uvedl, že nedokládaly žádné nové skutečnosti. Žalobkyně doložila fotodokumentaci i z období, ve kterém měl být odpad dle tvrzení stavebníka odvezen. Dle žalobkyně tudíž přetrvávají pochybnosti a bylo třeba v dokazování pokračovat. Podle žalobkyně existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že důkazy předložené žalobkyní jsou relevantní, pak důkazní břemeno k prokázání opaku nese správní orgán. Rozhodnutí žalovaného je stiženo procesní vadou podstatného charakteru, která způsobuje nezákonnost celého rozhodnutí. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že by „*řádné ohledání na místě nahrádilo provedení navrhovaných důkazů*“, pak žalobkyně především upozorňuje, že předpokladem pro akceptaci tohoto vyjádření žalovaného by bylo řádné provedení ohledání na místě. To se ovšem nestalo. Stavební úřad se odmítl zabývat provedenými

terénními úpravami, stavební úřad odmítl při ohledání na místě provedení žalobkyní navrženého důkazu - odkrytí části pozemku, a to dokonce v místě, kde terénní úpravy a zeď zasahují na pozemek žalobkyně, stavební úřad nerespektoval hranice, stavební úřad „zaměřoval“ vzdálenosti necertifikovaným metrem (mimo jiné tak změřil jinou vzdálenost než při předcházející kontrolní prohlídce, žalobkyně pomíjí, že v prvotní koordinační situaci stavebník uváděl vzdálenost daleko větší a úřední osoba rozdíl více než metru vůbec nezaregistrovala - viz prvotní námitky ve spise). Stavební úřad prostřednictvím (dle žalobkyně) stále podjaté úřední osoby provedl ohledání na místě a přitom v místě, kde došlo k „přeměřování“ vzdáleností od hranic si nevšimnul (nebo nechtěl?) všimnout, že rodinný dvojdům má v rohu v základech prkno (je tudíž legitimní pochybnost žalobkyně o tom, zda a jaké vůbec má rodinný dvojdům základy - zatím lze tvrdit, že jsou prkenné, a to prkno tam stále je, takže o fotografii nemohou být žádné pochybnosti), tato podjatá úřední osoba dokonce neváhala po podpisu do protokolu dopsat text „SÚ byla pořízena fotodokum. oplocení“, přestože ani dnes toto oplocení na místě není a není tedy stále zabráněno tomu, aby nedošlo k pádu nepovolaných osob (především dětí) z výšky bezmála 2,5 metru. Pokud se žalovaný domnívá, že takto se provádí řádné ohledání na místě, pak je to smutné, ale především nezákonné. Řádné ohledání na místě provedeno nebylo, a proto také žalobkyně nemůže akceptovat takto „vypořádané“ námitky, či dokonce neprovedení důkazů nebo tvrzení žalovaného, že takto provedené ohledání na místě by mohlo „nabradit“ jí navržený důkaz. Jen pro doplnění, stavebník měl důvod uložit odpad na svém pozemku, jednak je to zdarma, ale hlavně stavebník rodinný dvojdům nabízel k prodeji již v roce 2018. Stavebníka tudíž vůbec netrápí, co je na pozemku zavezeno a jak je co postaveno, protože ten rodinný dvojdům staví na prodej, ne k vlastnímu bydlení. A žalobkyně jen dodává, že takto prováděné stavby lze označit příhodným českým slovním spojením „po nás potopa“. Dlužno dodat, že žalobce opakovaně upozorňoval a namítal „nesrovnalosti“ ve stavebníkem předložených dokladech o údajném odvezení sutí, včetně „čestných prohlášení“ (viz spis). Žalobkyně si dovolí slovy žalovaného uvést, že ona naopak spatřuje důvod, proč by měl stavební úřad na pozemcích stavebníka nařídít provedení sond a k čemu by takové zjištění vedlo - no přeci k tomu, že by se dokázalo, že je na pozemku uložen mimo jiné též nebezpečný stavební odpad, jak ostatně doložila žalobkyně fotodokumentací (kterou ovšem stavební úřad odmítá osvědčit za důkaz), ale také by se prokázalo, že zeď nemá žádné základy nebo jaké že vlastně má základy rodinný dvojdům (viz fotodokumentace prkna v základech). Žalovaný nemá ve spise žádný důkaz, který by vyvracel fotodokumentaci žalobkyně, ale neváhá do nyní napadaného rozhodnutí uvést, že „pokud stavební úřad fotografie předkládané vedlejšími účastnicemi neprovedl, pak nebyly pro posouzení záměru stavebníka (dodatečně povolovanou stavbu) relevantní a přiléhavé a nedokládaly žádné nové skutečnosti případu, viz strana 20 napadaného rozhodnutí“, a nyní se nově odvolává na údajně řádné provedení ohledání na místě. Žalobkyně tuší, že z textu žalovaného asi vypadla nějaká ta slovíčka, ale s ohledem na způsob argumentace žalovaného napadá toto odůvodnění jako nepřezkoumatelné, neboť z něho není zřejmé, co dle žalovaného a s kým vlastně stavební úřad neprovedl. Žalobkyně musí konstatovat, že ani žalovaný, natož stavební úřad nemají ve spise založen žádný důkaz, který by zpochybnil žalobkyni předložené fotografie (byly označeny i datem, viz odvolání ve spise). Žalovaný se řádně nevypořádal s navrženými důkazy, tudíž naopak on nemá nic relevantního, o co by své odůvodnění opřel, protože jak je výše uvedeno, ani ohledání nebylo provedeno řádně. Proč žalovaný potažmo stavební úřad odmítli provést žalobkyni navržený důkaz - odkrytí pozemku a základů zdi ze strany pozemku ve spoluvlastnictví žalobkyně, když toto odkrytí by stavebníka ani správní orgán vůbec nic nestálo? Snad

trochu práce z kopání. Proč se stavebník brání odkrytí? Proč se nebrání žalobkyně? Protože by vyšlo najevo, že na pozemku je umístěna suť a že zeď nemá žádné základy a dokonce že základy dodatečně povolené stavby rodinného dvojdomu jsou doslova prkenné, viz doložená fotodokumentace. Žalobkyně připomíná, že kdyby bylo provedeno řádné ohledání na místě, nemusela by žalobkyně dokládat další a další fotodokumentaci např. prkna v základech, protože toto prkno si měl vyfotit stavební úřad při ohledání na místě. Ačkoli stavební úřad stále ještě tento důkaz může provést sám, to prkno v základech totiž pořád je! Žádný z důkazů, a to ani z toho mála, co má žalovaný, resp. stavební úřad ve spise, tvrzení a námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného nevyvrací. Žalobkyně také připomíná, že mimo bagatelizace prkna v základech rodinného dvojdomu (viz argumentace žalobkyně v odvolání) stejně tak žalovaný v napadaném rozhodnutí na straně 11 uvedl, že „*vlastník pozemku parc.č. XC. neprokázal, že by na jeho pozemku stavebník provedl nepovolené terénní úpravy a už vůbec ne realizoval rodinný dvojdům*“. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že nikdy netvrdila, že je rodinný dvojdům umístěn na pozemku v jejím spoluvlastnictví. Žalovaný řádně nepracoval se spisem, neboť neváhá uvádět nepravdivá tvrzení, nelze ovšem také vyloučit, že byly do spisu dodatečně doloženy další listiny či „*vyrobeny*“ důkazy (u stavebního úřadu totiž ani tuto praxi nejde vyloučit, když neváhá zasahovat do podepsaného protokolu). Žalobkyně pouze uvedla, že opěrná zeď není opěrná (místo 80 cm základů v nezámrné hloubce nemá žádné) a že je umístěna na jejím pozemku, neboť i na základě ověření oprávněnou osobou (geodetem) bylo přesně označeno, jaká část zdi je umístěna na pozemku ve spoluvlastnictví žalobkyně, a vzhledem k tomu, že přesah stavby zdi a „*terénních úprav*“ je více než 70 cm, mohla žalobkyně s klidným svědomím tvrdit, že rovněž část terénních úprav je umístěna na jejím pozemku. Vzhledem k tomu, že za důkaz označila žalobkyně mimo jiné fotodokumentaci z veřejně dostupných zdrojů, je více než pozoruhodné, že žalovaný tuto fotodokumentaci neosvědčil za důkaz ani si nepořídil vlastní (stažením z veřejně dostupné aplikace) a přitom do nyní napadaného rozhodnutí neváhá uvádět, že není zřejmé, odkud byly fotografie předkládané účastnicemi pořízeny. Žalovaný se mnohde odvolává na zásadu koncentrace a používá ji jako štít pro nečinnost stavebního úřadu či dokonce jeho vadnou činnost. Žalobkyně přeci ani nemusela napadat projektovou dokumentaci, neboť primárně je povinností stavebního úřadu, aby tato odpovídala předpokladům zákona. Žalovaný se v nyní napadaném rozhodnutí ztotožnil s rozhodnutím stavebního úřadu, tzn., že se ztotožnil s tvrzením, že řízení bylo provedeno řádně, že byly řádně provedeny nebo zhodnoceny všechny navrhované důkazy, vypořádány námitky a připomínky. Bez ohledu na skutečnost, že „*prkno v základech*“ bylo uvedeno až v odvolání, nic to nemění na tom, že dodatečně povolená stavba je umístěna na nestabilních terénních úpravách, že tyto v sobě zahrnují nebezpečný odpad, že dosahují více než 2 metrů (tedy opět rozpor s údaji v rozhodnutí i projektové dokumentaci), že terénní úpravy sousedí přímo s komunikací a podléhají tudíž povolovacímu řízení (jejich výši lze zjistit z náhledu přes www.mapy.cz - odkud ostatně žalobkyně stahovala snímky pro část fotodokumentace, kterou předložila při ohledání na místě a označila ji za důkaz) a že žalovaný ani stavební úřad se s touto skutečností dosud řádně a především v souladu se zákonem nevyrovnali. Žalobkyně připomíná, že statik předpokládá (a tento jeho předpoklad je založen v aktuální projektové dokumentaci), že zeď je opěrnou, to mimo jiné znamená, že není-li zeď opěrnou, spadne nejen zeď, ale rovněž terénní úpravy (nebo to, co je za zdí navezeno, když žalobkyně se ztotožňuje s rozhodovací praxí stavebního úřadu o tom, že se nejedná o terénní úpravy) a spadne také dodatečně povolený rodinný dvojdům. Stavební úřad měl ověřit skutečný stav na projektovou dokumentaci a je zcela irelevantní, zda je na zeď vydáno dodatečné

povolení nebo terénní úpravy nepodléhají dle (vadného) závěru stavebního úřadu i žalovaného opatření. Žalobkyně předložila opakovaně důkaz (fotodokumentaci) a navrhla jako důkaz provedení sond i odkrytí základů, tím by bylo ihned na místě ověřeno, že zeď opěrná není, a tudíž není splněn předpoklad statika uvedený v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení stavby rodinného dvojdomu. Žalovaný tvrdí, že odvolatelky nepředložily důkaz. Žalobkyně naopak tvrdí, že důkaz nejen opakovaně předložila, ale také navrhla jeho provedení, a že odůvodnění žalovaného o jeho nepřijetí či neprovedení (žalobkyní navrhovaného důkazu) je nedostatečné, tudíž nezákonné a samo o sobě by mělo být důvodem pro to, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno, včetně rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobkyně opakovaně upozornila, že zeď degraduje, praská a že nebude-li odstraněna, zřítí se. Okamžik zřícení se neodvratně přibližuje, uvědomují si vůbec žalovaný i úřední osoby stavebního úřadu jaké riziko ignorují? Viděli někdy, jaký je to „sešup“, když se taková zeď zřítí? Viděli někdy, co udělá s domem, když se pod ním „bne“ nestabilní terén? Myslí si snad žalovaný či úřední osoby stavebního úřadu, že až se zeď zřítí, terén zůstane na místě? No nezůstane, spadne zeď a spadne i rodinný dvojdům (ostatně statické poruchy už vykazuje, ač je stavebník zamaskoval a statik se „kryje“ tím, že uvedl, že je roh mělce založen). Žalobkyně nemůže předložit „oponentní statický posudek“, protože rodinný dvojdům není umístěn na pozemku žalobkyně - to bude, až spadne a sutiny tam „dojedou“ (proto se také žalobkyně odkazovala na nesoulad projektové dokumentace včetně vyjádření statika a namítala, že žalovaný řádně neověřil skutečné provedení na projektovou dokumentaci). Žalobkyně stále nemůže pochopit, jak je možné, aby někdo neprovedl důkaz, který by bez jakékoli pochybnosti (není třeba ani statika) prokázal, že zeď nemá žádné základy, že na pozemku je zavezen nebezpečný odpad nebo že v základech jsou prkna. Možná, že žalobkyně není tak dobrý právník a nemá ty správné zákonem předpokládané argumenty, ale to nemění nic na tom, že ta zeď základy skutečně nemá, že je dutá a že je viditelné pouhým okem, jak degraduje. Domnívá se snad někdo, že by žalobkyně navrhovala opakovaně provedení odkrytí základů údajně opěrné zdi, kdyby tam byly? Nebo že by navrhovala, aby bylo provedeno odkrytí terénu, kdyby tam nebyl zavezen odpad? Co by z takto provedeného důkazu žalobkyně měla? Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného, ve kterém se ztotožnil s neprovedením důkazů či dokonce vypořádává navržené důkazy či námitky zcela nesmyslně, je nepřezkoumatelné a nezákonné. Již jen tím, že stavební úřad odmítl ověřit stav „opěrné“ zdi při ohledání na místě, fakticky neověřil předpoklady statického posouzení rodinného dvojdomu a dopustil se tak vady v řízení, která má vliv na zákonnost napadaného rozhodnutí, a tím, že se žalovaný s tímto rozhodnutím ztotožnil, je nezákonné i jím vydané nyní napadané rozhodnutí. Žalobkyně se také neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že „argument o estetickém nesouladu stavby s okolní zástavbou odvolatelky nezdůvodnily“. Odvolatelky, resp. žalobkyně předložila jako důkaz ortofotosnímky a snímky z veřejně dostupných zdrojů (www.mapy.cz), kde je viditelný stav před provedením stavby a poté, co byla fakticky již provedena (rodinný dům žalobkyně i rodinný dvojdům stavebníka na místě lze snadno ztotožnit např. nahlédnutím do www.mapy.cz), tvrzení žalovaného, že není zjevné, kde a kdy byly snímky pořízeny, je tedy zcela zcestné. Žalobkyně také namítala, že oproti stavbě jsou okna obytných místností (viz též předchozí odvolání založené ve spise). Fotodokumentace byla žalovaným zcela neodůvodněně odmítnuta. Žalobkyně v řízení ovšem také namítala pohodu bydlení, ohrožení zdrojů vody, umístění odpadů, žalovaný důkazy (fotodokumentaci) ani navrhované provedení důkazů (sondy) k těmto námitkám za důkaz zcela proti smyslu zákona neosvědčil, ale vlastní důkaz, který by prokazoval, že tomu tak není, ve spise založený není, ani nebyl proveden. Žalovaný v

odůvodnění rozhodnutí uvádí na straně 20, že „pokud jde o „terénní úpravy“, o kterých se projektant zmiňuje v projektové dokumentaci, jednalo se o přípravné práce (např. srovnání terénu), které předchází de facto každé výstavbě. Jen zřídka bývá stavební pozemek ... V tomto případě se nejedná o terénní úpravy ve ... pro které by bylo třeba povolení stavebního úřadu. Terénními úpravami jsou pro účely stavebního zákona označeny zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled, prostředí nebo odtokové poměry ... Žádné takové práce předmětem projednání v návrhovém řízení nebyly. Stavební úřad nenařídil provedení sond ani odkrytí terénu, neboť k jejich provedení neshledal objektivní důvody. Námitky prezentované v tomto bodě odvolání považuje odvolací orgán za neopodstatněné.“. Žalobkyně musí k tomuto textu dodat, že v zákoně je k terénním úpravám mnohem více, např. že dle zákona na terénní úpravy provedené na pozemku se společnou hranicí s veřejnými pozemními komunikacemi nebo veřejným prostranstvím, tak jako je tomu v tomto případě, musí mít stavebník opatření stavebního úřadu. Nehledě na skutečnost, že v tomto případě došlo k navýšení terénu o více než 2 metry a na místě tak byly radikálně změněny odtokové poměry – konečně degradace opěrné zdi a na ní vysrážené mapy jsou jasným důkazem toho, co přes zeď proniká na pozemek žalobkyně. Žalovaný argumentuje v odůvodnění odvolání právním předchůdcem žalobkyně, proč se stejně tak nezmíní o tom, že pozemek byl v minulosti vlastnictvím právního předchůdce žalobkyně, že jej jak právní předchůdce, tak žalobkyně užívala a že je jí tudíž více než známo, jak vypadal před nezákonným zásahem stavebníka, tzn., jaké výše dosahoval původní terén a jaké výše dosahuje nyní - ostatně fotodokumentace předložená žalobkyní vychází z veřejně dostupných snímků z www.mapy.cz. Žalovaný se pokouší tyto snímky bagatelizovat nebo zpochybňovat, ale měl by si uvědomit, že tento důkaz je z veřejných zdrojů a že bylo jeho povinností ověřit si jeho relevantnost. Vzhledem k tomu, že na snímcích je rodinný dům žalobkyně, lze tvrzení žalovaného o tom, že by snad nebylo možné určit, odkud snímky pocházejí, snadno vyvratitelné.

13. V části žaloby uvozené slovy „Nezákonné zatajení podkladů pro rozhodnutí“ žalobkyně konstatovala, že žalovaný napadeným rozhodnutím stvrdil výrok i odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovanému je známo, že v projektové dokumentaci je odkazováno na „prvotní“ projektovou dokumentaci z roku 2016 (viz Záznam o nahlížení do spisu ze dne 22. 8. 2022), která není součástí spisu. Žalobkyně neměla možnost do původní projektové dokumentace nahlédnout a tím byla zkrácena na svém právu se k nyní předkládané projektové dokumentaci řádně a v souladu se zákonem vyjádřit. Uvedené je rovněž porušením zákona a odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí.
14. V části žaloby uvozené slovy „K vypořádání „opakovaných“ námitek“ žalobkyně uvedla, že žalovaný na straně 22 k vypořádání námitek ohledně statiky odůvodnění rozhodnutí uvádí, že „ve spise není k dispozici jiný statický posudek nebo statické vyjádření. ... Stavební úřad vzal vyjádření statika předložené stavebníkem na vědomí. Závěry znaleckého posouzení citoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. ... Pokud nebyly závěry znaleckého posouzení jiným relevantním důkazem, není na místě skutečnosti tam popsané rozporovat. ...“ Žalobkyně v rámci nahlížení do spisu dne 29. 9. 2021 odkazovala na statické posouzení k rodinnému dvojdomu s tím, že v něm není uvažováno, že by opěrná zeď nebyla opěrnou. Žalobkyně žádala, aby byl proveden důkaz ohledně stability opěrné zdi (sondy nebo odkrytí terénu). Žalovaný tento důkaz neprovedl. Žalobkyně v odvolání namítala, že statik uvedl, že „J-V roh objektu je zřejmě založen mělce vůči původní úrovni terénu, nicméně obvodové zdivo nevykazuje známky sedání. Dle informace stavebníka je objekt momentálního stáří cca 3 let. Za tuto dobu by se mírné sedání projeвило.“. Žalobkyně ve svém odvolání uvedla: „Při

místním šetření provedeném dne 4. 11. 2021 prasklina v rohu místnosti nebyla viditelná, protože ji stavebník „překryl“. To je také důvod, proč statik prasklinu neviděl, ačkoli při prvotním jednání v místnosti prokazatelně byla. Ke smůle stavebníka se při ohledání na místě objevila nová prasklina ve vedlejší místnosti. Tuto skutečnost úřední osoba – P. B. neznala, proto tvrdí, že se prasklina nezvětšila. Toto tvrzení však není pravdivé, neboť se nejednalo o původní prasklinu, ta totiž byla v jiné místnosti, ale o prasklinu novou a v jiné místnosti a dlužno připomenout, že prasklina je na nosné zdi!!! Na důkaz toho, že stavebník původní prasklinu „zakryl“, se dotčená osoba odvolává na statické posouzení, neboť statik k viditelné prasklině neuvedl zhora nic, což vezmeme-li v úvahu, že velká část projevů poruch na stavbách má své příčiny zejména v podloží a že jedním z důvodů vzniku trhlin je nevhodná základová půda, by statik vedlo k tomu, že by ji ve svém posouzení nemohl opomenout vyhodnotit.“ Žalovaný uvádí, že ve spise není k dispozici jiný statický posudek. Žalobkyně namítá, že není její vinou, že tomu tak je. Navíc za stavu řízení nebylo možné přenášet důkazní povinnost na žalobkyni. Stavební úřad věděl o námitkách a důkazech, které žalobkyně uvedla či předložila ve vztahu ke statickému posouzení rodinného dvojdomu, ale také zdi, která není opěrnou. Žalovaný uvádí, že stavební úřad vzal vyjádření statika (nikoli posudek) na vědomí. Žalobkyně tedy může jen shrnout, že ve spise není vůbec žádný statický posudek, ačkoli je zjevné, že stavba vykazovala a vykazuje praskliny. Žalovaný přesto uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, že odvolací námitky uvedené žalobkyní pod bodem VI. odvolání považuje za neopodstatněné. Žalobkyně je naopak za opodstatněné považuje. Žalovaný nikterak nevyvrátil námitku žalobkyně i zjištění stavebního úřadu ohledně prasklin rodinného dvojdomu, které byly zjištěny při ohledání na místě. Tyto praskliny nejsou v posouzení statika uvedeny, naopak je uvedeno, že by se sedání projevilo. Žalobkyně připomíná, že prvotním projevem sedání jsou právě praskliny. Žalovaný, resp. stavební úřad tudíž měl za povinnost ověřit, že rodinný dvojdům od okamžiku posouzení statikem do doby provedení ohledání na místě nezačal „sedat“ a v důsledku toho praskat. Žalovanému byla předložena fotodokumentace, kde je viditelné, že v základech rodinného dvojdomu je prkno. Není tedy divu, že dům sedá, když je nejen umístěn na návozu stavebního sutě, ale v základech je podpírán prknem. Stavební úřad se nevypořádal s námitkou žalobkyně, žalovaný si má být vědom toho, že ve spise není žádný statický posudek, ale pouze vyjádření! Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím stavebního úřadu, který neověřil skutečný stav na projektovou dokumentaci, tzn. i na předpoklady vyjádření statika. Jeho rozhodnutí je tudíž nezákonné. Na straně 24 žalovaný uvádí, že „tvrzení odvolatele o umístění opěrné zdi a oplocení pozemku na jejich sousedním pozemku bez nesporného důkazu není přiléhavé“. Žalobkyně uvádí, že předložila důkaz, že je na jejím pozemku umístěna nejen zeď, ale též část terénních úprav. Nesporným důkazem je vyznačená hranice, kdy hraniční body označil geodet. Zeď sice není předmětem řízení o dodatečném povolení stavby rodinného dvojdomu, ale je podmínkou toho, aby byl dodržen statický předpoklad nezřícení stavby rodinného dvojdomu. Pokud tedy stavební úřad a stejně tak žalovaný připustí, aby nebyl proveden důkaz ohledně stability zdi, fakticky neověří skutečný stav na projektovou dokumentaci. U této námitky žalobkyně bylo zcela nepodstatné, zda je na zeď vydáno dodatečné povolení nebo ne, podstatou je, zda splňuje předpoklady statického posouzení. A to, že je zeď na pozemku žalobkyně, bylo také důvodem, proč žalobkyně navrhla stavebnímu úřadu, že může provést sondy v té části terénních úprav, které jsou na pozemku žalobkyně, kam je žalovaný rovněž navezl. Žalobkyně tedy právem napadá, když žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se s postupem stavebního úřadu ztotožnil a odvolací námitku považuje za nedůvodnou. Žalobkyně ji považuje za důvodnou a vadně vypořádanou.

15. V části žaloby uvozené slovy „*K akumulacním objektům*“ žalobkyně uvedla, že na straně 27 odůvodnění napadaného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvádí, že „*argument o pronikání srážkových vod z „přetékajících“ akumulacních objektů až na pozemek rodinného domu odvolatele ... nebyl podložen přesvědčivými důkazy, a nemůže být považován za pravdivý*“. Dále žalovaný tvrdí, že „*pokud způsob likvidace odpovídá požadavkům platné legislativy, námitce uplatněné v řízení nebylo stavebním úřadem po právu vyhověno*“. Žalobkyně se s vyjádřením žalovaného může ztotožnit, pokud by likvidace odpovídala požadavkům zákona, nelze opravdu nic namítat. Problém ovšem je, že požadavkům legislativy neodpovídá. Žalobkyně navrhla provedení důkazu o tom, že na pozemku stavebníka je uložený odpad, tento důkaz nebyl proveden, aniž by ovšem byl ve spise jakýkoli jiný důkaz, který by neprovedení důkazu opodstatňoval. Žalobkyně doložila fotodokumentaci a označila ji za důkaz. Žalobkyně navrhla odkrytí terénu s tím, že bude dokázáno, co je v terénu stavebníkem zahrnuto. Stavební úřad tyto důkazy neprovedl, žalovaný se s ním ztotožnil, ačkoli v textu výše žalobkyně uvedla, v čem spatřuje nezákonnost takového řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně má prokázané za to, že stavebník navezl odpad na pozemek, má plné právo vznést námitku ohledně kontaminace vody, která bude pronikat na její pozemek. Žalobkyně připomíná, že stavebník na pozemek navezl stavební suť a jiné odpady, a to do výše více než 2 metry (viz snímky z www.mapy.cz doložené též při ohledání na místě). Vzhledem k tomu, že pozemek stavebníka se mírně svažuje k pozemku žalobkyně, má prokázané za to, že tato kontaminovaná voda bude pronikat na její pozemek (obvykle totiž voda teče z kopce, ne do kopce). Toto své tvrzení opírá rovněž o viditelnou degradaci „*opěrné*“ zdi, kterou již nyní tyto otrávené vody pronikají, a také o skutečnost, že při stavbě „*opěrné*“ zdi stavebník uvedl, že bude „*odvodněna*“ na pozemek žalobkyně. Žalobkyně označuje vypořádání námitky žalovaným za vadné, takové vypořádání způsobuje, že je rozhodnutí nezákonné. Na straně 28 - 32 žalovaný „*vypořádává*“ námitku ohledně pohody bydlení. Žalobkyně se v kontextu výše uvedeného vyjádří pouze k větě žalovaného na straně 29 napadaného rozhodnutí: „*Projevem vlastnického práva k pozemku je právo na něm zřídit stavbu*.“ Žalobkyně připomíná, že nikdy nezpochybnila právo stavebníka postavit si na pozemku rodinný dům, svým jednáním mu naopak umožnila „*zjednodušené řízení*“. Jak se stavebník odvděčil? Na pozemek navezl odpad, začal stavět v jiné vzdálenosti (původní odstup byl 3,5 metru od hranice pozemku), zabral zcela neoprávněně pozemek žalobkyně, postavil si na něm černou stavbu údajně opěrné zdi, navezl svůj odpad na pozemek žalobkyně a s vydatnou pomocí stavebního úřadu a žalovaného počal tyto černé stavby salámovou metodou legalizovat. Vzhledem k tomu, že u povolení „*terénních*“ úprav mu hrozilo, že by nakonec mohly být provedeny sondy, které by prokázaly (když fotodokumentace stavebnímu úřadu nepostačuje), že je na pozemku zavezena stavební suť, se všichni, tzn. stavebník, stavební úřad a nyní i žalovaný, rozhodli tvrdit, že vlastně žádné terénní úpravy na pozemku provedeny nebyly. Když žalobkyně předložila důkaz o tom, že zeď nemá žádné základy, a vyzvala stavební úřad, aby nařídil odstranění stavby, tento zůstal nečinný, po opakovaném podnětu nakonec argumentuje tím, že zeď je povolena dodatečně, a proto ji nelze odstranit. Jelikož žalobkyně ví, že zeď nemá žádné základy, že praská a že je jen otázkou času, kdy spadne, nevstupuje na pozemek ve svém vlastnictví, resp. vstupuje na něj jen minimálně. Žalobkyně si dovolí připomenout žalovanému, že ona má rovněž svá práva, a tím je užívat bez ohrožení života a zdraví svůj pozemek a svoji nemovitost. Postavení stavebníka tedy nemůže být nad postavením žalobkyně. Kdyby stavebník dodržoval zákony, pak by mu nikdo v ničem nebránil. Zdůvodnění této námitky žalovaným je tudíž neakceptovatelné a hlavně dle žalobkyně v rozporu se

zákonem. Na straně 31 se žalovaný vyjadřuje k námitce ohledně manipulace se spisem. Zde napsal, že „*odvolací orgán nemá důkazy o tom, že by stavební úřad manipuloval se spisem*“. Žalobkyně připomíná, že manipulací se spisem je i to, když stavební úřad „*přečíslovává*“ vložené písemnosti, když v rámci nahlížení nejsou některé písemnosti ve spise založeny, nebo když je po podpisu protokolu do něj cokoli dopisováno. Žalovaný tudíž má důkazy, to by je ovšem nesměl bagatelizovat. Námitka žalobkyně nebyla řádně vypořádána, možná že nakonec žalovaný osloví orgány činné v trestním řízení, neboť dopisovat protokol po podpisu a v utajení, na to už je třeba opravdu dost velké „*otrlosti*“. Na straně 33 napadeného rozhodnutí „*odvolací orgán uvádí, že některé části projektové dokumentace nebyly upraveny, neboť nedoznaly od původního záměru z roku 2016 žádných změn*“. Dále odvolací orgán uvádí, že odvolatelky v námitce neupřesnily, čím se způsob zpracování některých částí dokumentace přímo dotýká vlastnického práva k jejich nemovitostem. Žalobkyně k tomuto odůvodnění žalovaného především upozorňuje, že ve svém odvolání uvedla, že původní projektová dokumentace nebyla a není součástí spisu. Přitom žalobkynino prvotní právo je se s ní seznámit. Tím, že stavební úřad neumožnil dotčené osobě seznámení se všemi podklady napadeného rozhodnutí, znemožnil dotčené osobě realizaci jejích procesních práv a s tím spojenou obranu jejích zákonných práv ve vedeném správním řízení. Žalovaný se tedy nejprve měl vypořádat s vadou řízení spočívající v tom, že spis není úplný. To se nestalo, postup žalovaného potažmo stavebního úřadu je v rozporu se zákonem. V souladu s výše uvedeným žalobkyně shledává napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zároveň má za to, že řízení, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí, jsou zatížena takovými vadami, které musí vést ke zrušení rozhodnutí z nich vzešlých.

16. Žalobkyně má za to, že vzhledem k výše uvedenému je nepochybné, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesprávné a řízení bylo zatíženo vadami, které měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle jeho názoru žalobkyně ve své rozsáhlé žalobě pouze rozvádí námitky, které již uplatnila v prvostupňovém a odvolacím řízení. Obsahem žaloby je kritika průběhu řízení a jednotlivých úkonů obou správních orgánů. Žalovaný v textu žaloby obtížně hledal konkrétní žalobní námitky, ke kterým by se mohl vyjádřit. Nalezl pouze obecné námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, úrovně a obsahu projektové dokumentace a porušení procesních práv žalobkyně. Žalovaný má za to, že jak stavební úřad, tak on sám se námitkami žalobkyně uplatněnými v řízení o dodatečném povolení stavby rodinného domu a o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu vypořádal zákonným, věcně správným a přezkoumatelným způsobem, a proto v dalším odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí. Žalovaný považuje námitky žalobkyně za nedůvodné.

IV.

Replika žalobkyně

18. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že na rozdíl od žalovaného odkazuje na odvolání proti správním rozhodnutím a spis vedený ve věci dodatečného povolení stavby rodinného dvojdomu, vodovodní a kanalizační přípojky a akumulčních nádrží, neboť je důkazem, že se správní orgán rozhodně nevypořádal s námitkami žalobkyně

zákonným způsobem. Žalobkyně odkazuje na celý spis vedený ve věci dodatečného povolení stavby rodinného dvojdomu, neboť v něm jsou důkazy a námitky, které žalobkyně předkládala a vznášela v průběhu celého řízení a s nimiž se žalovaný ani stavební úřad zákonným způsobem nevypořádal.

19. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve svém vyjádření také uvedl, že v textu žaloby obtížně hledal konkrétní žalobní námitky, ke kterým by se mohl vyjádřit, uvedla žalobkyně, že si dovoluje níže v textu připomenout alespoň některé, pro žalovanou věc zásadní, žalobní námitky:

1) Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím stavebního úřadu, které bylo vydáno podjatou osobou. Žalobkyně uvedla ve své žalobní námitce, že úkony provedené podjatou osobou nutno pokládat za nezákonnost ve smyslu správního řádu. Žalobkyně se domnívá, že podjatost je deklaratorním stavem a nevzniká tak rozhodnutím o námitce podjatosti. Žalobkyně podala námitku podjatosti ihned, jakmile se o ní dozvěděla. Žalobkyně podala opakovanou námitku podjatosti (neboť předcházející námitky podjatosti nebyly vypořádány v souladu se zákonem) ihned, jakmile se o ní dozvěděla. Žalovaný ani stavební úřad se s námitkami podjatosti do dnešního dne nevypořádal. Žalobkyně upozorňuje, že podjatou osobou je taková úřední osoba, u níž je „*důvodný předpoklad zájmu na výsledku řízení*“. Důvodnost lze ověřit z jednotlivých úkonů, které osoba, vůči níž byla žalobkyní vznesena námitka, a to dokonce opakovaná, v průběhu řízení prováděla - příkladmo: úmyslné neověření skutečného umístění a provedení stavby na předloženou projektovou dokumentaci, nerespektování hranic pozemků a s tím související akceptace neodpovídající koordinační situace (tzn., že skutečné umístění stavby neodpovídá poslední z předložených koordinačních situací), zcela nezákonný postup při provádění ústního jednání s ohledáním na místě (které je ze zákona u dodatečně povolovaných staveb povinné), završený manipulací se spisem viz níže uvedená žalobní námitka ohledně zásahu do protokolu.

2) Žalobkyně v jedné ze svých žalobních námitek uvedla, že podjatá úřední osoba dokonce neváhala po podpisu do protokolu dopsat text „*SÚ byla pořízena fotodokum. oplocení*“, přestože ani dnes toto oplocení na místě není a není tedy stále zabráněno tomu, aby nedošlo k pádu nepovolaných osob (především dětí) z výšky bezmála 2,5 metru. Žalobkyně podotýká, že k dopisování textu došlo v nepřítomnosti účastníků řízení a že v následně zaslaném „*opise*“ tohoto „*pozměněného*“ protokolu dopsaná věta uvedena není. Podjatá osoba si tudíž byla vědoma toho, že postupuje v rozporu se zákonem, a to nejen správním řádem (viz důvodný předpoklad zájmu na výsledku řízení = podjatost), ale i řádem trestním, neboť takové jednání naplňuje skutkovou podstatu trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny. Žalovaný se k takto prováděnému správnímu řízení vyjádřil touto větou: „*V kontextu všech skutkových okolností dané kauzy shledal odvolací orgán danou věc za pomíjivou a bezvýznamnou.*“ S ohledem na výše uvedené žalobkyně trvá na své žalobní námitce, neboť spis a samotný průběh správního řízení ve věci dodatečného povolení stavby rodinného dvojdomu, vodovodní a kanalizační přípojky, akumulární jímky včetně ohledání na místě je důkazem toho, že o úředních osobách, které ve věci rozhodovaly, je důvodný předpoklad ohledně zájmu na výsledku řízení, tzn., jsou podjaté.

3) Žalobkyně ve své další žalobní námitce uvedla nevypořádání důkazu ohledně umístění stavby a terénních úprav - dodatečně povolovaná stavba je na nich umístěna a je irrelevantní, zda jsou nebo nejsou povolené, podstatné totiž je, že souvisejí s umístěním a provedením stavby, jak ostatně stavebník uvedl v projektové dokumentaci (viz též fotodokumentace pořízená v průběhu stavby ohledně terénních úprav, lze-li takto vzhledně označit návoz

sutě a jiného nebezpečného odpadu, který z části zasahuje až na pozemek žalobkyně). Žalobkyně připomíná, že ani po opakovaném podnětu ohledně obsahu a umístění těchto „terénních“ úprav žalovaný ani stavební úřad neučinil ničeho, co by vedlo k nápravě tohoto nezákonného stavu. Žalovaný se ztotožnil s tím, že stavební úřad namísto provedení navrhovaného důkazu k této námitce uvedl, že „*vlastník pozemku parc.č. XC. neprokázal, že by na jeho pozemku stavebník provedl nepovolené terénní úpravy ...*“. Žalobkyně přitom doložila při ohledání na místě fotodokumentaci, kterou označila za důkaz a ze které je patrné, co stavebník na pozemek zavezl a také jaké výše dosahují terénní úpravy, včetně toho, v jaké šíři přesahují na pozemek žalobkyně. Na důkaz nechala žalobkyně opětovně označit hraniční body geodetem (neboť ji k tomu stavební úřad i žalovaný v jiném řízení nabádal), aby nebylo pochybností, které stavby a v jaké šíři zasahují na pozemek žalobkyně. Při řádně provedeném ohledání na místě bylo tedy možno ověřit, jaké stavby se na pozemku stavebníka aktuálně nalézají a zda stavebník zasáhl na pozemek žalobkyně či nikoli. Pokud stavební úřad toto ověření při ohledání na místě neprovede tím, že zcela bezdůvodně a nezákonně nerespektuje hranice pozemků, pak zcela v rozporu se zákonem zbavuje žalobkyni možnosti dokázat, že stavebník provedl terénní úpravy i na jejím pozemku. Nehledě na skutečnost, že se jedná o zcela nepřípustné přenášení důkazního břemene - tím, kdo má primárně dokázat, že stavba rodinného dvojdomu je umístěna a provedena v souladu s projektovou dokumentací, je totiž stavebník a ten v projektové dokumentaci tvrdí, že terénní úpravy byly provedeny, ale pouze na jeho pozemku. Žalobkyně připomíná, že v projektové dokumentaci k „*opěrné zdi*“, která sice není předmětem dodatečného povolení stavby rodinného dvojdomu, ale úzce s ním souvisí, neboť opěrná zeď má vliv na samotnou statiku dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu (viz projektová dokumentace a vyjádření statika k dodatečně povolované stavbě rodinného dvojdomu, ve které je tvrzeno, že zeď je opěrná, tudíž lze oprávněně předpokládat, že není-li opěrná, pak není splněna podmínka pro statiku dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu) stavebník uvedl rozdíl mezi původním a upraveným terénem, tzn. že žalovanému (již z tehdejšího „*přezkumného*“ řízení) i stavebnímu úřadu musí být z jejich vlastní činnosti známo, že došlo k terénním úpravám, které vyžadují opatření stavebního úřadu (je jim znám rozdíl původního a upraveného terénu přesahující zákonem předpokládaný limit i to, že pozemek je sousedící s veřejným pozemkem), ale i v případě, že by tyto terénní úpravy nevyžadovaly opatření stavebního úřadu, pak bylo jeho povinností ověřit skutečný stav na projektovou dokumentaci, tzn. tvrdí-li stavebník, že terénní úpravy byly provedeny na jeho pozemku a že na nich rodinný dvojdom není umístěn, pak musí stavební úřad i toto tvrzení ověřit, neboť jeho základní povinností bylo ověřit umístění a skutečné provedení stavby rodinného dvojdomu na projektovou dokumentaci. K ověření mělo dojít i s odkazem na vyjádření statika, který uvedl, že roh rodinného domu je mělce založen (přitom se jedná o tu část rodinného dvojdomu, která vykazuje statické poruchy), nehledě na skutečnost, že je-li rodinný dvojdom mělce založen, znamená to, že je založen na terénních úpravách, které ovšem podle projektové dokumentace rozhodně nemají obsahovat stavební suť. Nic z toho stavební úřad neověřil a žalovaný se s takovýmto postupem ztotožnil. Žalovaný ani stavební úřad tudíž nesplnili primární předpoklad správního řízení, a to že umístění a skutečné provedení stavby odpovídá předložené projektové dokumentaci. Žalobkyně připomíná, že z podnětů ohledně odstranění terénních úprav a opěrné fakticky však neopěrné zdi, které byly žalobkyní opakovaně zaslány jak stavebnímu úřadu, tak žalovanému a které byly doloženy bohatou fotodokumentací, je stavebnímu úřadu i žalovanému známo, že na pozemek byla navedena suť nebo alespoň to, že terén byl

navýšen o více než 2 metry (mimořádně o odvozu suti stavebník opakovaně uváděl nepravdu, když nejprve předkládal doklady, ze kterých vůbec nelze ověřit, že se vztahují k pozemku stavebníka, a následně předkládal „rozporná“ čestná prohlášení; je s podivem, že stavební úřad ani žalovaný vůbec neověřil, kde a jak se tedy onen návoz - dle stavebníka zeminy - zjevil, proč stavebník nedoložil, odkud tedy onu zeminu dovezl?), a také to, že zeď nemá žádné základy (což mohl a především měl stavební úřad vlastní činností, na základě podnětů ověřit). Mimo fotodokumentace, která je i z veřejných zdrojů (mapy.cz) a na které je viditelné navýšení terénu o více než 2 metry (lhostejno, co navýšení v sobě obsahuje) a která byla žalobkyní označena za důkaz, tzn. měla by být založena ve spise k dodatečně povolované stavbě rodinného dvojdomu, může žalobkyně soudu předložit video z odkrytí části terénu, kde je viditelné nejen to, co je na pozemku „zavezeno“, ale i to, že zeď nemá základy, a tudíž není opěrnou, či její aktuální stav dokazující její značnou degradaci. Pokud se tedy soud ztotožní s tvrzením žalovaného, stavebního úřadu i stavebníka, že zeď základy má a odpovídá tedy tvrzením v projektové dokumentaci k dodatečně povolované stavbě rodinnému dvojdomu - část ke statice, či dospěje k závěru, že žalobkyně nepředložila důkaz ohledně obsahu navýšeného terénu, a dále s tvrzením, že dodatečně povolovaná stavba rodinného dvojdomu má základy, které jsou tvrzeny v projektové dokumentaci (ač základy jsou „vyztuženy“ prknem), pak žalobkyně navrhuje, aby soud provedl jako důkaz video, které může žalobkyně na výzvu soudu předložit s tím, že obsahuje dokumentaci odkrytí návozu, prkna v základech, degradace zdi nebo absenci základů. Žalobkyně připomíná, že zatímco rodinný dvojdom má být údajně umístěn nad návozem, pro akumulární objekty toto neplatí. Je tedy zjevné, že nerespektováním hranice pozemků dojde k tomu, že budou nejen umístěny nad původním terénem, tzn. i nad terénem pozemku ve vlastnictví žalobkyně, ale především, že vsakovaná voda bude stékat směrem k pozemku žalobkyně, kde by ji měla „zadržet“ opěrná zeď. Bohužel ta oproti projektové dokumentaci není opatřena náležitou hydroizolací, což ostatně dokazuje její aktuální stav, neboť již dnes voda touto stěnou proniká, sráží se na ní a zeď neuvěřitelně rychle degraduje, např. výztuha se v ní volně pohybuje, je zrezivělá a dokonce v ní není uložen takový počet výztuh, který je uvedený v projektové dokumentaci - uvedené není třeba ověřovat znaleckým posudkem, neboť vše je viditelné pouhým okem.

4) Žalobní námitka ohledně statiky dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu je dle žalobkyně zásadní. Žalobkyně zdůrazňuje, že v projektové dokumentaci k dodatečně povolované stavbě rodinného dvojdomu je při statickém výpočtu tvrzeno nejen to, že rodinný dvojdom je umístěn na pozemku, kde byly provedeny terénní úpravy (nikoli navezen stavební odpad), ale i to, že tyto terénní úpravy má na pozemku udržet opěrná zeď a dále že rodinný dvojdom má odpovídající „železobetonové“ základy. Žalobkyně ve svých námitkách, včetně těch žalobních namítala, že zeď není opěrná, že na pozemku je navezen odpad a že rodinný dvojdom má doslova „prkenné“ základy, tzn., že stavba rodinného dvojdomu je umístěna a realizována v rozporu se stavebníkem předloženou projektovou dokumentací. Žalovaný (potažmo stavební úřad) nemá ve spise žádný důkaz, který by vyvracel důkazy navržené žalobkyní či tvrzení žalobkyně. Při dodatečném povolení stavby je přitom zásadní ověření skutečného provedení stavby na projektovou dokumentaci. Stavební úřad toto neučinil, s námitkami žalobkyně se v rozhodnutí řádně nevypořádal. Žalovaný se s rozhodnutím stavebního úřadu ztotožnil, tudíž ani žalovaný se s námitkami žalobkyně řádně nevypořádal. Žalobkyně připomíná, že svoji žalobní námitku zakládá na stavebníkem předložené projektové dokumentaci k dodatečně povolované stavbě rodinného dvojdomu, ve které je tvrzeno, že zeď je „opěrnou“ a také jaké byly provedeny terénní úpravy. Žalobní námitka ve smyslu, není-li zeď opěrná, pak

není stabilní ani stavba rodinného dvojdomu, je tedy zcela na místě. Podmínkou stability dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu totiž není to, zda je zeď či návoz předmětem povolovacího řízení stavby rodinného dvojdomu nebo zda je již povolena v jiném řízení (zeď samostatně či terénní úpravy vůbec), nýbrž to, zda skutečné umístění a provedení stavby odpovídá projektové dokumentaci konkrétně v části statické, zejména když je reálná hrozba, že ona opěrná zeď nevydrží přitížení od dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu či provedených terénních úprav, bez ohledu na to, co v sobě ukrývají. Žalovaný a stejně tak stavební úřad z vlastní úřední činnosti vědí, že při statickém výpočtu u opěrné zdi statik vůbec nepočítal s přitížením, které způsobuje stavba rodinného dvojdomu, a že uvažoval jinou třídu zeminy, než je na pozemku. I kdyby zeď byla umístěna a realizována v souladu s projektovou dokumentací, tzn., např. měla řádné základy, stejně by hrozilo, že se zřítí, protože nikdo neví, jaký tlak na ni způsobuje dodatečné přitížení od stavby rodinného dvojdomu. Žalobkyně by sice mohla nechat zhotovit statický posudek, neboť stavebník nerespektováním hranic pozemku zeď fakticky v celé délce zhotovil na pozemku žalobkyně, avšak za současné situace se jeví zbytečné mrhat prostředky na posouzení statiky, když žalobkyně, žalovaný, stavební úřad i stavebník vědí, že zeď nemá žádné základy = > zeď nelze „sanovat“ a musí se tak či tak odstranit.

Pokud soud nepřijme žalobní námitku ohledně opěrné zdi či vadného umístění a alarmujícího stavu „*prkenných základů*“ dodatečně povolené stavby rodinného dvojdomu, ačkoli vše uvedené má dopad na samotnou statiku dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu a je součástí projektové dokumentace při výpočtu statiky rodinného dvojdomu, pak žalobkyně bude oprávněně předpokládat, že rodinný dvojdom má řádné základy, na pozemku je v terénních úpravách jen ta zemina, která tam měla být, terénní úpravy vlastně žádné provedeny nebyly, resp. nemohou dosahovat výše více než 2 metry, protože pak by na ně muselo být stavebním úřadem vydáno náležité opatření, a může tudíž s klidným svědomím zahájit odstranění stavby zdi, neboť ta je umístěna na žalobkynině pozemku, stala se tudíž nechtěným vlastnictvím žalobkyně a pokud je žalobkyni známo, na žádnou zeď umístěnou na jejím pozemku stavební úřad žádné povolení nevydal. S ohledem na absenci základů bude stavebník vyzván, aby zeď okamžitě odstranil, a neučiní-li tak, bude stavební úřad naposledy vyzván, aby provedl řádné šetření na místě a vydal rozhodnutí o jejím okamžitém odstranění. Samozřejmě by byla možná jiná varianta, například že by soud vyzval žalovaného, aby předložil statický posudek, který má založený stavební úřad ve spise k opěrné zdi, a porovnáním na statický posudek k dodatečně povolené stavbě rodinného dvojdomu by získal důkaz o tom, že bez ohledu na to, jak je zeď umístěna či postavena, není dimenzována na přitížení od stavby rodinného dvojdomu, a tudíž je dokázané, že stavba rodinného dvojdomu neodpovídá projektové dokumentaci. Pro tuto variantu žalobkyně označuje za důkaz statický posudek k dodatečně povolené stavbě opěrné zdi a rodinného dvojdomu, které jsou založeny u stavebního úřadu Stod. Žalovaný (ani stavební úřad) neověřili skutečné provedení stavby rodinného dvojdomu na projektovou dokumentaci, a tudíž nesplnili základní předpoklad dodatečného povolení stavby, neboť opěrná zeď i terénní úpravy souvisejí jednak s umístěním stavby a jednak s povolením stavby, tzn., že nejprve mělo být ověřeno umístění stavby a následně samotné provedení stavby rodinného dvojdomu. Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím, ačkoli mu není známo skutečné umístění ani provedení stavby rodinného dvojdomu (na čem je umístěn, v jaké vzdálenosti je umístěn, jak je založen a zda jsou splněny předpoklady statického posudku).

5) Žalobkyně v neposlední řadě zmiňuje svoji žalobní námitku ohledně nerespektování hranice pozemku. Výše již žalobkyně uvedla, že si nechala na popud stavebního úřadu opětovně označit v terénu hraniční body pozemku k tomu oprávněnou osobou (geodet). Žalobkyně tudíž má důkaz o průběhu hranice v terénu. Stavebník při vytyčování stavby právě tyto hraniční body nenechal geodetem označit (ačkoli je předtím neoprávněně odstranil poté, co úmyslně zbořil část zdi a oplocení ve vlastnictví žalobkyně). Znamená to, že stavebník, stavební úřad ani žalovaný nemají žádný důkaz o umístění hraničních bodů. Žalovaný ani stavební úřad nemají oporu pro svoji „úvahu“, kterou bylo zdůvodněno, proč nebylo stavebníkovi nařízeno, aby nechal zaměřit k tomu oprávněnou osobou (geodet) skutečné umístění dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu a v terénu označit hraniční body. Žalovaný se dokonce ztotožnil s postupem podjaté osoby, která při ohledání na místě nerespektovala hranice pozemku a nejen že zcela nezákonně vstupovala na pozemek žalobkyně, ale dokonce tento pozemek „zahrnula“ při měření vzdáleností do pozemku stavebníka, taková správní praxe je neobhájitelná! Tím, že se žalovaný (ani stavební úřad) řádně nevypořádali s námitkou ohledně nerespektování hranic, nevypořádali se ani s námitkou ohledně umístění stavby, a tudíž je tato žalobní námitka zcela důvodně podána.

6) K dalším žalobním námitkám žalobkyně uvádí, že jsou podrobně rozvedeny v žalobním návrhu. Pokud žalovaný ve svém vyjádření tvrdí, že obtížně hledal konkrétní žalobní námitky, ke kterým by se mohl vyjádřit, pak tyto jeho obtíže nejsou způsobeny konkrétní žalobní námitkou, ale spíše tím, že žalovaný prostě nedokáže tyto žalobní námitky vyvrátit, neboť jsou oprávněné. Ostatně o kvalitě prováděných správních řízení se lze přesvědčit ze samotného vyjádření žalovaného, neboť ani po tolika letech stále ještě nezaregistroval, že bylo rozhodnuto o dodatečném povolení stavby rodinného dvojdomu nikoli rodinného domu.

20. Závěrem své repliky žalobkyně uvedla shrnutí žalobních námitek, a to takto:

- žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím, které bylo vydáno podjatou osobou
- žalovaný ani stavební úřad se dosud stále nevypořádal s opakovanými a důvodnými námitkami podjatosti úřední osoby
- žalovaný se ztotožnil nejen s vadným provedením ústního jednání, ale dokonce bagatelizoval zásah do protokolu (který je veřejnou listinou), přitom mu musí být známo, že takové jednání naplňuje skutkovou podstatu trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny, nehledě na skutečnost, že je-li rozdíl mezi protokolem a jeho opisem (který byl žalobkyni následně zaslán), jedná se o nepřípustnou manipulaci se spisem. Takové jednání je důvodnou námitkou podjatosti;
- žalovaný se ztotožnil s vadně provedeným ústním jednáním spojeným s ohledáním na místě, tzn., nevypořádal se s námitkou ohledně neprovedených důkazů, viz např. přílohy protokolu z ústního jednání spojeného s ohledáním na místě (rozpor v neoplocení stavby, ohledně založení a umístění stavby, nerespektování hranice pozemků aj.), které jsou důkazem neprovedení ověření skutečného umístění a provedení stavby na předloženou projektovou dokumentaci
- žalovaný (ani stavební úřad) se nevypořádal s rozporem ohledně statiky dodatečně povolované stavby rodinného dvojdomu, tzn. neověřil skutečné umístění a provedení stavby rodinného dvojdomu na projektovou dokumentaci, dle které má stavba rodinného dvojdomu (železo)betonové základy (viz dřevěné prkno v základech), má

být založena na původním terénu (viz odkaz na rozdíl mezi původním a upraveným terénem, resp. návoz stavebního odpadu), včetně toho, že k terénním úpravám je v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení stavby rodinného dvojdomu uvedeno, že jsou pouze na pozemku stavebníka (viz též vadné měření vzdáleností při ohledání na místě a nerespektování hranice pozemků)

- žalovaný (ani stavební úřad) neprovedli důkaz, kterým by bylo ověřeno tvrzení stavebníka v jím předložené projektové dokumentaci o tom, že stavba rodinného dvojdomu splňuje předpoklad stability - v projektové dokumentaci je uvedeno, že na pozemku stavebníka je umístěna opěrná zeď (přitom žalobkyně opakovaně předložila důkaz a výše již navrhla soudu přehrání videa, které dokazuje, že zeď nemá základy a je fakticky umístěna na pozemku žalobkyně, přitom přesah v jižní části pozemku je více než 70 cm!)
- správní rozhodování ohledně umístění a založení stavby, včetně vzdáleností od hranic sousedících pozemků, je v rozporu se žalobkyní předloženými důkazy (viz též geodetem označené hraniční body) a je tudíž i v rozporu se stavebníkem předloženou projektovou dokumentací, přitom žalovaný se ztotožnil jak s provedeným ohledáním na místě, tak s rozhodnutím, kterým byla dodatečně povolena stavba rodinného dvojdomu.

V.

Posouzení věci soudem

21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
22. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

23. Nejprve je vhodné zdůraznit, že podle ustanovení § 129 odst. 2 předposlední a poslední věta zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) jsou účastníky řízení o dodatečném povolení stavby osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85, přičemž se na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
24. Jedna ze základních podmínek úspěšnosti námitek v územním a stavebním řízení je „*prokázání přímého dotčení věcných práv*“.
25. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).
26. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona jsou účastníky řízení vlastníci sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.

Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (§ 114 odst. 1 věta první stavebního zákona).

27. Účelem úcastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním nebo stavebním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního nebo stavebního povolení a tím odvrátit negativní přímé dopady stavby do svých práv.
28. K tomu musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním a stavebním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá a § 114 odst. 1 věta první stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.
29. Pokud se v průběhu územního a stavebního řízení nepodaří prokázat, že územním či stavebním rozhodnutím dojde k přímému dotčení práv účastníka řízení, nemůže vydání územního nebo stavebního povolení zabránit.
30. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Ochrana právům účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zajištěna ustanovením § 90 písm. e) téhož zákona, na základě kterého je stavební úřad v územním řízení povinen posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
31. Pro stavební řízení je to ustanovení § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, a to ve spojení s ustanovením § 114 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti; nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.
32. Prokáže-li se tak, že stavbou dojde k přímému dotčení věcných práv účastníka řízení, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí nebo stavební povolení vydáno, neboť záměr není v souladu s jedním z požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona, resp. § 111 odst. 1 písm. b) a § 114 odst. 3 stavebního zákona.

B.

33. Dlužno je zabývat se také otázkou důkazního břemene a dokazováním v řízení o dodatečném povolení stavby.
34. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
35. Stavebník je tedy povinen tvrdit a současně prokázat, že je stavba umístěna v souladu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, je prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis nezakazuje nebo neomezuje, a je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
36. Z ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona tak vyplývá, že naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona je povinen prokázat stavebník nebo vlastník stavby. Pokud se mu to nepodaří, nemůže být žádosti o dodatečné povolení stavby vyhověno.
37. Pokud jde o účastníka řízení, ten je povinen tvrdit, že dojde k přímému dotčení jeho věcných práv. Je tak povinen učinit předestřením věrohodné skutkové verze reality, tedy uvedením takových skutečností, které, pokud by byly prokázány, by osvědčily závěr o tom, že dojde k přímému dotčení věcných práv účastníka řízení.
38. Splní-li účastník svoji povinnost, je prioritně na stavebníkovi nebo vlastníku stavby, aby prokázal, že k přímému dotčení práv účastníka řízení ve skutečnosti nedojde, resp. aby správnost tvrzení účastníka řízení vyvrátil. Vzhledem k tomu, že jej tíží důkazní břemeno, aby předložil nebo alespoň označil důkazy k vyvrácení tvrzení účastníka řízení.
39. Současně je nutné si uvědomit, že výlučnou odpovědnost za správné zjištění skutkového stavu věci, resp. za vyřešení otázky, zda dojde či nedojde ke konkrétně tvrzenému přímému dotčení věcných práv účastníka řízení, nese správní orgán. Jak totiž vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 2 věta první správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Podle § 52 věta druhá správního řádu správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

C.

a.

40. První otázku, kterou bylo nezbytné vyřešit, bylo, zda žalobkyně předestřela věrohodnou skutkovou verzi reality, tedy uvedla takové skutečnosti, které, pokud by byly prokázány, by osvědčily závěr o tom, že dojde k přímému dotčení jejích věcných práv.
41. Soud má za to, že ano.

42. Je tak zřejmé již z protokolu o ústním jednání spojeným s ohledáním na místě ze dne 9. 1. 2018. Právní předchůdkyně žalobkyně jasně vyjádřila své obavy. Konkrétně, že „došlo k navýšení sousedního pozemku o 1 - 2,2 m, materiál z odstraněných původních staveb byl rozvezen na pozemku, hrozí, že stavba rodinného domu s ohledem na způsob výstavby spadne“. Současně nelze přehlédnout, že v protokole bylo také uvedeno: „Při místním šetření bylo požádáno o fotodokumentaci aktuální místnosti, neboť již v současné době vykazuje znaky prasklin. Pan Ing. J. odmítl fotodokumentaci praskliny v rohu černé stavby.“
43. V podání ze dne 20. 1. 2018, součástí něhož byla i fotodokumentace, pak bylo krom jiného uvedeno, že „současně lze mít pochybnosti o tom, že bylo dodrženo stavební řešení, které předpokládá vybudování drenážní vrstvy u opěrné zdi, že rodinný dům je postaven na zhutnělém terénu, když již dnes vykazuje defekty „ze sedání návozu“ v podobě prasklin uvnitř rodinného dvojdomu“. Dlužno doplnit, že byly vzneseny i námitky ve vztahu k průsaku skrze opěrnou zeď či námitky narušení pohody bydlení.
44. Popsala-li pak žalobkyně v žalobě, že vzhledem k tomu, že je rodinný dvojdom „umístěn na nestabilním terénu, představuje přetížení ve vztahu ke zdi, která není opěrná, pak obava z následků jeho zřícení je oprávněná; v momentě, kdy spadne zeď, spadne i vše ostatní, co je umístěno na ní, resp. nad ní; vzhledem k tomu, že terén na místě se svažuje k pozemku a rodinnému domu žalobkyně, dutiny ohrozí nejen její vlastnické právo i život“, je nezbytné její námitky považovat za konzistentní s tím, co bylo uplatňováno od samého počátku správního řízení.
45. Pokud by bylo prokázáno, že je předmětná stavba s ohledem na obsah podloží, základy a stav opěrné zdi nestabilní, tedy potenciálně hrozí její zřícení, nemohla by být dodatečně povolena, neboť by bylo osvědčeno přímé dotčení věcných práv žalobkyně.
46. Současně je vhodné upozornit na to, že obavy žalobkyně měly zcela reálný základ, neboť předmětná stavba byla vybudována v bezprostřední blízkosti její nemovitosti, je výše než nemovitosti žalobkyně, na pozemku stavebníka byla vyfocena rozvezená suť, byl zjištěn průsak skrze opěrnou zeď a v průběhu ohledání na místě byly v předmětné stavbě dokonce zjištěny praskliny.
47. Obdobné platí pro námitku potenciálního ohrožení vodou vytékající z akumulčních a vsakovacích objektů, neboť i tato má zcela reálný základ, když tyto se nacházejí nad úrovní nemovitostí žalobkyně a žalobkyně fotografií doložila průsak skrze opěrnou zeď ještě před jejich vybudováním.
48. Žalobkyně tedy přdestřela věrohodnou skutkovou verzi reality, kterou byl stavebník nebo správní orgány povinny vyvrátit. Tedy provést takové důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že jsou obavy žalobkyně nedůvodné. K tomu však nedošlo.

b.

49. Správní orgány pochybily již tím, že dospěly k nesprávnému závěru o tom, že „není zřejmé, jak námitky žalobkyně ve vztahu k dodatečně povolované stavbě souvisí s přímým dotčením jejího vlastnického práva“ (závěr žalovaného na str. 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
50. Tvrdí-li pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „terénní úpravy nebyly předmětem řízení“ (str. 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „nebylo prokázáno, že by na sousedním pozemku byly realizovány stavební úpravy, potažmo na nich postaven rodinný dům stavebníka“ (str. 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „k umístění rodinného domu na návozu stavebního odpadu nebyl doložen žádný věrohodný důkaz“ (str. 15 odůvodnění

napadeného rozhodnutí), „není zřejmé, jak by se mělo složení základů rodinného domu přímo dotýkat vlastnického práva odvolatelek“ (str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „konstatování o nestabilitě domu nebylo podloženo jasným důkazem“ (str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „tvrzení o návozu nebezpečného odpadu na pozemcích stavebníka před zahájením samotné výstavby nebylo prokázáno, stavebník takové tvrzení vždy popíral, vyjma fotografií pořízených odvolatelkami nebyly předloženy jiné důkazy, odvolací orgán nespatřuje důvod, proč měl stavební úřad na pozemcích stavebníka nařídít provedení sond a k čemu by to vedlo, stavebník neměl důvod uložit na svém pozemku stavební a odpadní suť, natož nebezpečný odpad“ (str. 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „k námitce týkající se založení stavby rodinného domu odvolatelky neuvedly, čím se tato záležitost přímo dotýká jejich vlastnických práv“ (str. 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „pokud se stavební úřad nevyjádřil ke stavbě opěrné zdi a oplocení, pak z toho důvodu, že opěrná zeď a oplocení nebyly předmětem projednání v daném řízení, řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zdi a oplocení bylo pravomocně ukončeno“ (str. 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „tvrzení odvolatelek, že opěrná zeď a terénní úpravy mají vliv na stabilitu rodinného domu, kdy založení stavby na nepovolených terénních úpravách je důvodem, proč dochází k jejímu posunu, sedání a statickému narušení, nebylo prokázáno jde o spekulaci, nikoli reálný fakt založený na nesporných důkazech“ (str. 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „tvrzení odvolatelek, že dešťové vody z akumulčních objektů budou pronikat kontaminovaným návozem a dále pronikat na jejich pozemky je čistě spekulativní, argument o pronikání srážkových vod z „přetékajících“ akumulčních objektů až na pozemek odvolatelek nebyl podložen přesvědčivými důkazy a nemůže být proto považován za pravdivý, stavebník nenavrhuje umístění akumulčních objektů na svých pozemcích tak, aby tím úmyslně poškozoval majetek odvolatelek“ (str. 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí), „akumulační objekty nebyly dosud realizovány, proto se odvolací orgán nemůže k případnému budoucímu vlivu těchto doplňkových staveb na odtokové poměry v území v současné fázi řízení relevantně vyjádřit, jednalo by se z pohledu odvolacího orgánu o pouhé domněnky“ (str. 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí), jsou tyto závěry důsledkem nepochopení podstaty námitek žalobkyně a rozložení důkazního břemene v řízení o dodatečném povolení stavby.

51. Snad je vhodné doplnit, že skutečnost, že terénní úpravy nebyly předmětem řízení a opěrná zeď a oplocení již byly pravomocně dodatečně povoleny, nevypovídají vůbec nic o důvodnosti nebo nedůvodnosti námitek žalobkyně. Spornými totiž nebyla samotná existence terénních úprav a opěrné zdi, nýbrž vztah mezi terénními úpravami, opěrnou zdí a dodatečně povolovanou stavbou, resp. jejich vzájemná únosnost.
52. Tvrdí-li žalovaný, že „tvrzení o návozu nebezpečného odpadu na pozemcích stavebníka před zahájením samotné výstavby nebylo prokázáno, stavebník takové tvrzení vždy popíral, vyjma fotografií pořízených odvolatelkami nebyly předloženy jiné důkazy“, je tento závěr vnitřně rozporný. Pokud bylo fotografiemi žalobkyně prokázáno, že na pozemku stavebníka byla rozvezená suť, je tato skutečnost těmito fotografiemi prokázána. Bylo by jistě možné tento závěr vyvrátit provedením jiných důkazů, například zmiňovanými sondami ke zjištění struktury podloží pod základy domu a dále směrem k opěrné zdi, nikoli však tím, že „stavebník takové tvrzení vždy popíral“. Postoj stavebníka není žádným důkazem o opaku.
53. Dlužno doplnit, že již k podání ze dne 20. 1. 2018 byla předložena i fotografie k prokázání průsaku skrze opěrnou zeď. Správní orgány ji však nijak nehodnotily.
54. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu),

vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páte (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.). Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

55. Pokud jde o námitku potenciálního ohrožení vodou vytékající z akumulčních a vsakovacích objektů, které zatím nejsou provedeny, jsou závěry žalovaného navíc i nezákonné.
56. Podle § 129 odst. 2 věta šestá stavebního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Podle 129 odst. 3 poslední věta stavebního zákona bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
57. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, byly jím dodatečně povoleny i dva akumulční a vsakovací objekty, které zatím nejsou provedeny.
58. Z tohoto důvodu bylo povinností správních orgánů námitku žalobkyně věcně vypořádat, jakoby tomu bylo v klasickém stavebním řízení. Závěr žalovaného o tom, že „akumulační objekty nebyly dosud realizovány, proto se odvolací orgán nemůže k případnému budoucímu vlivu těchto doplňkových staveb na odtokové poměry v území v současné fázi řízení relevantně vyjádřit, jednalo by se z pohledu odvolacího orgánu o pouhé domněnky“, je v přímém rozporu s povinnostmi správních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby, kdy se jedná o rozestavěnou stavbu.

c.

59. Druhou otázkou pak bylo, zda i přes shora uvedené, nebylo prokázáno, že nedojde k tvrzenému přímému dotčení věcných práv žalobkyně.
60. Soud má za to, že nikoli.

61. Pokud jde o četná prohlášení pana E. M. a pana K. R., o kterých prvoinstanční orgán sám uvedl, že „*tyto ale stavební úřad nebral při rozhodování na zřetel*“, pak z nich nevyplývá skutečné složení podloží pod základy domu a dále směrem k opěrné zdi.
62. Dlužno navíc odkázat na závěr, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č.j. 8 As 12/2006-51 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého „*předložení písemnosti o prohlášení osoby, která není účastníkem řízení (§ 39 správního řádu z roku 1967), nebrání správnímu orgánu, aby tuto písemnost, jež je označena jako čestné prohlášení, hodnotil jako důkaz listinou. Samotné předložení takové listiny, obsahující popis skutečností, které mohou být pro rozhodnutí podstatné, nezabavuje správní orgán povinnosti tuto osobu vyslechnout jako svědka.*“.
63. Jde-li pak o listinu s názvem „*Vyjádření statika k prováděné stavbě*“ ze dne 28. 4. 2020 zpracovanou panem Ing. O. O., autorizovaným inženýrem pro mosty a inženýrské konstrukce, je nezbytné uvést následující.
64. V dané věci bylo třeba vyřešit odbornou otázku, zda je předmětná stavba s ohledem na obsah podloží, základy a stav opěrné zdi nestabilní, tedy potenciálně hrozí její zřícení. Dále zda voda vytékající z akumulčních a vsakovacích objektů může ohrozit nemovitosti žalobkyně.
65. Podle § 56 správního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.
66. Ve vztahu ke shora uvedenému vyjádření je nutné uvést, že se nejedná o znalecký posudek. Zpracovatel byl autorizovaným inženýrem, a to ve specializaci mosty a inženýrské sítě. Zpracovatel neřešil spornou odbornou otázku, není zřejmé, zda jím zmíněného místního šetření se měli možnost účastnit účastníci správního řízení ani zda měl k dispozici správní spis za účelem seznámení se se spornými skutečnostmi. Zpracovatel se například nevyjádřil k existenci prasklin zjištěných již při ohledání dne 9. 1. 2018, o kterých prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na straně 23 uvedl, že se nerozšířily, tedy musely zde být i v okamžiku zpracování vyjádření. Zpracovatel dále uvedl zjištění ohledně popisu konstrukce, avšak vzápětí uvedl, že základové konstrukce nejsou přípustné. Nezkoumal tedy ani obsah podloží, ani únosnost ve vztahu k opěrné zdi a jejímu stavu, ani se nezabýval případným vlivem vody odtékající z akumulčních a vsakovacích objektů. Své zjištění o tom, že J-V roh objektu je založen mělce, podrobně nerozvedl například ve vztahu ke zjištěným prasklinám. Vyjádření je proto pro řešení sporných otázek nepoužitelné.
67. Dlužno doplnit, že žalobkyně vznesla proti vyjádření konkrétní námitky, zejména že nebylo uvažováno s obsahem upraveného terénu, únosností opěrné zdi, nebylo ověřeno založení stavby, praskliny byly zjištěny právě v jihovýchodní části. Ač byly správní orgány povinny tyto námitky věcně vypořádat, své povinnosti nedostály.
68. Zde lze odkázat například na závěry, které uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2023, č.j. 2 As 22/2022-38 (dostupný na www.nssoud.cz), které platí i pro správní řízení a jsou analogicky použitelné i ve vztahu k předmětnému vyjádření. Nejvyšší správní

soud uvedl: „Jenom znalecký posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, však může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, zejména jedná-li se o důkaz v řízení stěžejní (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem musí soud zejména posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě a logicky odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda nejsou dány žádné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost závěrů posudku mohla být zpochybněna (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 20/2008-141, ze dne 1. 12. 2012, č. j. 3 As 22/2011-66, nebo ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Hodnotit je třeba i celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběhu znaleckého zkoumání, věrohodnosti teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje svoje závěry, či způsob vyvozování závěrů znalce (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06).“

d.

69. Pokud jde o námitku narušení pohody bydlení, tuto žalobkyně spojovala s tím, že pozemek č. XC. není využíván k pěstování plodin, neboť opěrná zeď je tak nebezpečná, že na něm žalobkyně omezuje pobyt na minimum. Zdrojem obav tedy i zde byla shora uvedená obava hlavní. Shora popsané nesprávné vypořádání námitek platí i pro závěry správních orgánů o ní.

e.

70. Pokud jde o námitku existence části opěrné zdi na pozemku žalobkyně, tato měla být uplatněna v řízení o dodatečném povolení stavby této zdi. Jde-li pak o správnost měření od místa hranice pozemků nebo od umístění opěrné zdi, není tato skutečnost sama o sobě způsobilá ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nevypovídá nic o přímém dotčení práv žalobkyně.

f.

71. Soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně o podjatosti.
72. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
73. Žalobkyně nespatořovala podjatost úřední osoby v konkrétně tvrzeném jejím poměru k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, nýbrž v jejím nesprávném postupu v řízení. Tato skutečnost, tedy „postup v řízení“ však tradičně není důvodem pro podjatost úřední osoby. Analogicky lze odkázat na ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle kterého důvodem k vyloučení soudce (přisedícího) nejsou

okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přisedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

74. Nad rámec tohoto závěru je vhodné zmínit, že nesprávný postup úředních osob správní řízení výrazně zneprůhlednil a výrazně časově protáhl.

VI.

Rozhodnutí soudu

75. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

76. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

77. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve spojení s § 64 s.ř.s.
78. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za soudní poplatek zaplacený za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, neboť žalobkyně nebyla s tímto návrhem úspěšná, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut (viz výrok III. usnesení soudu ze dne 22. 11. 2022, č.j. 55 A 61/2022-111).
79. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. října 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu